

Tit. 92. §. 1. pag. 676. 677.
 Tit. 36. §. 4. pag. 677. n. 253.
 Tit. 100. §. 15. pag. 716. 717. 718.

Ex Lib 5.

Tit. 92. pag. 37. n. 100. & 101.
 Tu. 55. pag. 162. 166. 168.
 Tit. 25. §. 2. pag. 170.
 Tit. 92. §. 4. pag. 676. n. 251. pag. 719. 720.
 Tit. 92. §. 7. pag. 677. n. 255.

Ordo.

In maioratu ordo succedendi provenit ex testatoris, aut institutoris voluntate, & de eius speciebus pag. 464. n. 1.

Quando ad maioratum sunt duo, aut plures vocati, an succedant omnes equaliter, vel ordine successivo. p. 468. n. 18. & 19.

In maioratibus ordo succedendi appositus in prima institutione censetur repetitus in omnibus descendantibus. pag. 595. n. 42. & p. 595. n. 45.

In maioratus successione ordo datus primo vocato ad successionem, servandus est in ceteris successionis casibus. p. 731. 732.

Originalis.

In maioratus successione quando debeat edi originalis institutio, ad hoc ut Actor admittatur ad successionem consequendam. p. 460. n. 837. & seqq. ubi etiam de falsitate opposita, & pag. 461.

P

Papa.

An Papa in successione maioratus possit revocare, vel alterare vocationes institutoris laici, & admittere feminas ab eo exclusas. pag. 75. num. 240. & seqq. pag. 84. n. 280. & seqq.

Partus.

In maioratu quando possit succedere filius natus ex partu supposito, & quando dicatur talis, vel partus legitimus pag. 162. n. 529. & pag. 162. & 164. & pag. 166. n. 556. & pag. 168. 63. & pag. 170. n. 576. & seqq. & pag. 172.

Pater.

Ex patris aut matris linea si institutor vocat consanguineum proximiorum, & proximior sit ex parte matris, & remotior ex parte patris quis succedat. pag. 34. n. 82. pag. 35. n. 89. & seqq. & p. 36.

In maioratu si detur onus nominis, successor debet assumere nomen ex linea paterna, & non materna. p. 35. n. 89. & p. 36. n. 92.

Quando vocantur ad maioratus consanguinei ex parte patris, & femine seniores, quis succedat. pag. 232.

In maioratus successione an pater, & mater comprehendantur in vocatione hæredum abintestato. pag. 455.

In maioratu an excluso patre, aut matre, censentur exclusi eius descendentes, & quando. pag. 554. n. 14. & seqq.

Pendens, Pendentis.

In pendentis non potest esse maioratus successio, & quando secus. pag. 131. & seqq. pag. 63. 65. & pag. 133. col. 1.

Perpetuum, Perpetuitas, Perpetuo.

Perpetuitatem inducit maioratus sui natura, & ideo est transmissibilis ad omnes de familia. p. 23. n. 40.

Perpetuitas maioratus conservatur cum successione illorum, qui sunt de nomine, & prole, & linea fundatoris. pag. 23. n. 40.

Pro perpetuitate, & conservatione maioratus judicandum est, & ad hunc effectum sufficit probatio consanguinitatis etiam institutoris per indicia, aut identitatem personarum, per nomen, vel cognomen, vel alias demonstrationes. pag. 35. n. 88.

Ad perpetuitatem memoriæ sunt maioratus instituti. pag. 39. n. 107.

Maioratus natura inducit perpetuitatem. pag. 191. col. 2. vers. Unde, pag. 231. n. 31.

Maioratus quando censeatur institutus temporaliter, vel perpetuo, ita ut extinguatur, & in ultimo bona maneant libera in ultimo vocato, & succedere possit hæres abintestato, & filij positi in conditione censeantur vocati, & positi in dispositione, & onus missarum inducat maioratum. pag. 454. & 455.

In maioratus successione non habet locum conditio, si sine filiis decesserit, aut filios non habuerit, ut maioratus erectio caducet, si filij existant, quia conservatur ratione perpetuitatis, & quocumque tempore deficient, habet locum substitutio, & vocatio, quia talis conditio, si sine filiis, in maioratibus non dicitur resolutiva vocationis, aut substitutionis sequentis, sed tantum suspensiva lineæ vocatæ, dum filij vocati existerent. p. 461. n. 853. 854. 855. & quare.

Quando femina cum conditione contrahendæ nuptias, aut matrimonium cum consanguineis institutoris, & natis ex generatione aliqua, excludat masculum ex linea masculina in maioratu masculinitatis, aut agnationis artificiosæ, & limitatæ, & ascendens excludatur à maioratu possessore à descendente, & valida sit talis conditio, & maioratus dicatur masculinitatis veræ, vel fictæ, temporalis, aut perpetuæ, & quid operetur sententia in hoc casu lata; pro utraque parte multa referuntur, & iudicatum refer-

refertur. pag. 508. n. 70. & seqq. usque ad pag. 531.

Personalis.

In maioratus successione quando exclusio sit personalis, vel realis, & comprehendat descendentes, & noceat vel contravenio filijs, & dicatur conditio posita per viam modi. pag. 233.

In maioratus successione exclusio ingrati quomodo intelligatur. pag. 652. 653. ubi etiam an extendatur ad hæredes, vel successores, aut ad alios consanguineos, & quando exclusio sit realis, vel personalis, & pag. 655. 656. quando venit ex propria persona.

Petere.

In maioratus successione non attenditur ad jus Rei, si Actor petens non probat suam intentionem. p. 344.

Possessor, Possessio, Possidere.

Per mortem ultimi possessoris quis succedat. cap. 9. per tot.

In vita possessoris non potest agi de maioratus successione, sed post ejus mortem agendum erit. p. 7. n. 1.

Maioratus successio non vacat nisi per mortem possessoris naturalem, aut civilem pag. 7. n. 1.

Mors civilis quando detur ad hoc ut per mortem possessoris maioratus successio vacet, tam respectu Monachorum, quam delinquentium. p. 7. n. 1.

Ad hoc ut per obitum ultimi possessoris vacet maioratus successio, quomodo probetur mors naturalis pag. 7. n. 1. ubi referuntur probationes ex quibus mors iustificatur ad successionem, & provisionem beneficiorum, & pag. 8.

Possessoris ultimi morte probata devolvitur maioratus successio ad proximiorum consanguineum legitimum possessoris de jure & non de facto, nec intrusi, quia iste non dicitur inclusus, sed exclusus, & solum includitur, aut admittitur, qui sit proximior illius, ad quem legitime, & de jure successio maioratus pertinebat, dummodo probet esse consanguineum proximiorum ultimi possessoris de sanguine institutoris, & ex via à qua provenit successio. p. 8. & 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. n. 21.

Possessor maioratus nullo actu voluntario potest successoris præjudicare. pag. 26. & num. 57 pag. 134.

Ad consanguineum possessoris ultimi proximiorum non devolvitur maioratus, si non probat esse de sanguine institutoris. pag. 38. col. 1. & 2. & pag. 39. num. 108.

Possessoris maioratus confessio, an, & quando

præjudicet, & revocari possit, & quando prætextu erroris, & quia si sit extrajudicialis p. 39. ad fin. & p. 40. in princip.

Possessor maioratus an possit mutare causam possessionis p. 43. col. 1.

Possessor maioratus, aut vocatus, si avulsit folium vocationis, & illud mutavit, committit falsitatem, & licet sit consanguineus excluditur, & quis succedat. pag. 43. n. 126. & pag. 44. 45. & 46.

Ad maioratus successionem quæ proximitas consanguineorum requiratur, & quæ qualitas, & an requiratur tempore mortis ultimi possessoris, vel sufficiat si superveniat, & ex post facto nascatur alius proximior, & possit maioratus successionem avocare ab eo, ad quem semel successio delata fuit, & quid si jam erat conceptus, & fuit posthumus, late disputatur pro una, & altera parte, & resolvitur, & refertur iudicatum. pag. 47. & seqq. & num. 13. & seqq. ubi etiam ampliatur & limitatur, & agitur quando successio possit stare in pendenti, & pag. 6. 65. & pag. 72. & seqq. ad omnia, & pag. 88. & 95. & seqq. & pag. 99. & limitatur pag. 119. varijs modis, & pag. 120.

Maioratus institutio licet non appareat, bona censentur vinculata si tempore longinquissimo, aut immemoriali uti talia possideantur, vide supra, & pag. 121. & p. 122. & 123. ubi quando possessa à seniore sine divisione.

Maioratus bona restituenda sunt quibus competunt non obstante possessoris negligentia, & prescriptione secundum tempus mortis possessoris, & si tunc erat proximior Monachus ordinis incapax, si postea professionem annullavit, & circa illam pendet litis, an possit succedere durante lite, licet sit à Monasterio expressus, & in seculo ut secularis existat, & obstat exceptio præjudicialis in hoc casu. pag. 124. num. 415 & 426. & pag. 121.

Et an postea, si annullata sit professio, possit avocare successionem p. 126 n. 433.

Ad maioratus possessionem admittitur filius legitimus, cui assistit ad filiationem probandam præsumptio matrimonij, quæ non admittit probationem in contrarium, & quomodo, & quando habeat locum, vel non, & hæc regula limitetur, & filius dicatur potius natus ex adultero quam ex marito. p. 170. 171. & p. 172. ubi etiam quæ tunc teneatur filius probare n. 583. & 584.

Maioratus possessio capta in parte, aut aliquorum bonorum, an acquiratur in totum pag. 195. col. 1.

Maioratus iniustus possessor non habetur pro possessore. pag. 197. col. 1.

Maioratus possessor quando absolvi debeat ex defectu probationis Actoris. p. 196. & 197. 199. & quare, p. 203. col. 1. ad fin. p. 204. ad fin. p. 229. col. 2.

In maioratus successione an declaratio possessoris probet ex testibus justificata. p. 229. n. 26. & vide supra.

Proximitas ad maioratus successionem an sit numeranda respectu possessoris, vel institutoris. pag. 230. 231. pag. 232. numer. 38.

Ad hoc ut cognoscatur ad maioratus successionem quis sit proximior per mortem ultimi possessoris, & in meliori linea, sexu, gradu, & etate, ad hoc ut subrogetur linea, & succedat, quis quarendus sit ascendens. pag. 231. p. 254. n. 102.

Quomodo probetur, quem esse ultimum maioratus possessorem, & an absens, vel ejus administrator. p. 235.

In maioratus successione tot sunt filij possessoris, tot lineæ considerantur. pag. 242. n. 70. pag. 253. n. 109. pag. 257. pag. 264. 292. & seqq. pag. 295. 299. 301. 307. 309. 312. bene p. 344. & seqq. pro parte contraria, & pro utraque parte.

In maioratu lineam constituere non potest, qui non habet possessionem. pag. 310. in princip. 311.

In maioratus successione quando quis dicatur possessor bonæ fidei, ut fructus restituat, vel non. pag. 309. 311. 313. ubi explicatur 334.

In successione maioratus masculus primæ lineæ, qui post successionem natus fuit, nō potest excludere successores descendentes, aut transversales lineæ secundæ, in qua intravit successio, vel ingressi sunt in possessionem, quia attenditur tantum linea recta sequens, & proximior ultimo possessori, & non linea præcedens, ex qua exivit exclusio, & tunc an reintegretur successio. p. 437. n. 770.

Contrarium defenditur p. 437. n. 771. & seqq. & p. 438. multis rationibus comprobatur.

Maioratus possessor non transit absque reali, & actuali apprehensione; secus in Regno Castellæ dicendum est, ex pag. 443. n. 790.

In maioratus successione linea possessoris extincta, ad quam revertatur successio, & tunc quis succedat ex lineæ prærogativa, & de varijs lineis, & quando succedatur ex linea, vel non. p. 448. n. 796. & p. 449.

In maioratus successione quando contraventio possessoris præjudicet alijs successoribus. p. 450. & 451.

Ad maioratus successionem quando concurrunt masculi ex femina proximiores ultimo possessori, & melioris lineæ, & masculi ex masculis remotiores lineæ, qui succedant, & vocatio masculorum an comprehendat, tam masculos ex masculis, quam masculos ex feminis, & quando femina succedere possint, vel non in dicto maioratu, latissime resolvitur pag. 469. n. 5. & seqq. usque ad p. 492. n. 131. ubi etiam quid data facultate nominandi, ubi de agnatione agitur. p. 487. 488. 489. & quando appellatione masculorum veniant masculi ex femina, & descendunt ex duobus, vel una femina; & p. 492. *Virum filia femina ultimi possessoris masculi sit de linea masculina, & possit succedere concurrente masculo remotiore.* pag. 493. n. 6. 7. & 8.

In maioratu artificiosæ, aut limitatæ agnationis tantummodo succedunt masculi ex masculis, & excluduntur feminae, earumque descendentes, licet propinquiores, & in meliori linea possessoris, & non admittuntur nisi subsidiarie post masculos extinctos, & quomodo, & quando procedat. pag. 495. n. 7. & seqq.

Quando femina ultimi possessoris excludatur à masculo remotiore. p. 503. n. 42. & seqq. & pag. seqq.

In maioratu agnationis tantummodo possunt succedere masculi ex masculis descendentes per lineam masculinam, licet sint remotiores & de linea inferiori, & excludunt feminas, earumque descendentes, quamvis sint ex linea inferiori defectiva, & filia, vel sorores ultimi possessoris. pag. 548. num. 67.

Ad maioratus successionem primo loco admittuntur vocati, non obstantibus prærogativis lineæ, proximitatis, & alijs, & quis tunc dicatur proximior ultimi possessoris, tam respectu sanguinis, quam lineæ. pag. 562. & seqq. & 567. 569.

In maioratus successione an linea feminina postergata reintegrari debeat, & an reintegratio competat descendentes primogeniti, in quibus intravit successio ablata à femina, an vero masculis descendentes filij secundi, qui reportavit sententiam contra feminam, & quis in hoc casu succedat, & an femina soror ultimi possessoris, vel femina soror, aut filia primogeniti. p. 577. n. 87. 88.

Maioratum successores non capiunt bona ab ultimo possessore, sed ab institutore. p. 677. n. 256.

Ad maioratus successionem non admittitur qui de sanguine institutoris non est, licet sit ultimo possessori proximior consanguineus. pag. 694. n. 342. Posthu-

Posthumus.

An posthumi, & concepti in maioratus successione excludant consanguineum, qui jam successit. pag. 66. n. 218. & seqq. ad omnia circa successionem posthumi. pag. 104. in sententia.

Quando admittatur, vel non ad successionem maioratus posthumus filius ultimi possessoris, aut nepos filius ex femina conceptus, aut natus post mortem avi ultimi possessoris ad omnia. pag. 78. n. 256. & seqq. ubi etiam quando censeatur, vel non vocatus, & pag. 89. n. 295. & seqq. pag. 95. n. 314. & seqq. & pag. 101. p. 104. in sententia.

Quando maioratus institutor vocat masculos, an comprehendatur posthumus in tali vocatione. p. 110. n. 389. & seqq.

Præjudicium.

In maioratibus legitimatio naturalis non habet locum in tertij præjudicium. p. 625. n. 10. & 17 vide verbum Verba.

Prælegatus.

Si tutor, aut hæres morosus fuerit in maioratus erectione, an teneatur ad fructus solvendos, sicuti in legato tenetur morosus. p. 262. & 263. ubi multa de mora circa restitutionem fructus maioratus legati, & prælegati; & quid sit prælegatus.

Præscriptio, Præscribi.

In maioratus successione quando sententia præjudicet, vel non, exemplificatur p. 57. n. 164. & 165. ubi etiam quando præscribatur ejus nullitas, & implemientum conditionis, & n. 166. & p. 59. n. 178. & seqq. & vide infra.

Quando præscribat una linea contra alteram in successione maioratus. pag. 55. in sententia 58. n. 170. pag. 61. n. 186. p. 120. num. 416. 417. & pag. 121. & 122. num. 424. & 425.

Maioratus bona restituenda sunt quibus cõpetunt non obstante possessoris negligentia, & præscriptione secundum tempus mortis possessoris, & si tunc erat proximior Monachus ordinis incapacis, si postea professionem annullavit, & circa illam pendet lis, an possit succedere durante lite, licet sit à Monasterio expulsus, & in saculo ut secularis existat, & obstat exceptio præjudicialis in hoc casu. pag. 174. n. 425. & 426. & p. 121.

Et an postea, si annullata sit professio, possit avocare successionem. p. 126. n. 433.

Maioratus bona mutant naturam, & successionem per temporis lapsum, & præscriptionem, & quando, & quomodo. pag. 203. num. 225. 323.

In maioratu quando habeat locum præscrip-

Pars II.

tio. pag. 320.

Primogenitus, Primogenitura, Primus vocatus.

Primogeniti exclusio, est inclusio seu vocatio secundi geniti, omisso primogenito in successione maioratus. p. 3. n. 13.

Maioratus sunt fideicommissa particularia perpetua, quæ primogenitis deferuntur, & ideo de illis, ac fideicommissis judicandum est. p. 22. n. 37.

Primogeniti linea an præcedat in successione maioratus, & quando, & quomodo. pag. 75. & seqq. pag. 190. col. 2.

Prima linea, & primogenita succedit in maioratu, & illa extincta ad secundam devolvitur successio, & sic ad tertiam. p. 121. n. 420. pag. 129. col. 1. p. 190. col. 2.

In maioratus successione quando probent testes de auditu primogenituram, & consanguinitatem. p. 121. n. 410. & infra.

Quis dicatur filius primogenitus ad successionem maioratus, & quomodo inter filios gradus computentur, & numerentur. p. 172. n. 585. & 586.

Ad successionem maioratus regulariter primo loco admittitur filius primogenitus, & quis dicatur primogenitus, & quomodo probetur primogenitura. p. 172. num. 587. & p. 173. n. 588. & pag. 175. 176. pag. 190. col. 2. pag. 235. 236. 237. 238. 242. 246. col. 2.

In successione maioratus primogenitus filius admittitur, & omnes ejus descendentes censentur vocati, & illis deficientibus idem observandum est in secundo genito, & deinceps in alijs, & isti dicuntur vocati, & ceteri alij exclusi. pag. 173. n. 589. & 591. & pag. 174. n. 592. 593. 594. 595. 597. & p. 175. & 176. p. 190. col. 2. & pag. 235. & seqq. 242. p. 246. col. 2. & p. 257.

Et idem procedit in filiabus. p. 175. n. 596. p. 242.

Et quid in duobus uno impetu naturæ nascentibus. p. 176. n. 606.

In maioratus successione si non probet Actor qualitatem primogenituræ, an Reus veniat absolvendus. p. 176. n. 607.

Quando vocatio facta fuerit cum qualitate nominis, & si facta fuerint plures vocationes in diversis personis, finita linea primi vocati, sequitur linea secundi, & ea extincta ceteræ lineæ admittuntur ordine successivo pag. 225. col. 2. ad fin. pag. 232. pag. 245. & seqq.

Primogenitæ lineæ prærogativa ad maioratus successionem unde veniat, & an ex iure transmissionis, aut ex representatione. pag. 236. 237. & 238.

Quando primogenita linea in successione maioratus attendatur inter transversales. pag. 237. num. 54. & 55. pag. 238. pag. 258. & seqq.

Linea aut representatio quando vocatur ad maioratum, filius primogenitus an habeat locum. p. 237. n. 55. pag. 241. 242. n. 73. p. 249. 250. & vide infra.

Et an tunc habeat locum linea, vel representatio. p. 237. n. 55. p. 238. & 241.

Quoties constat institutorem voluisse erigere maioratum, intelligendum est regulis maioratus se conformare velle, sive dicat quod succedat primogenitus, sive maioratus, & quomodo procedat. pag. 237. n. 56. & pag. 238.

In maioratu quando institutor requirit aliquam qualitatem non habet locum linea, nec representatio absque illius verificatione. pag. 384. & quid quando vocatur maior, aut primogenitus. Ibid. d. p. 384.

In maioratus successione femina exclusa, licet ex linea primogeniti, propter masculum remotiorem, si iste decedat absque masculis, non admittitur, nec in illa reintegratur successio, sed continuatur in filiam feminam, aut sororem ultimi masculi, non obstante linea primogeniti postergata, & retrogata. pag. 436. num. 767. de ratione n. 768. 769. 770.

Contrarium defenditur pag. 437. num. 771. & seqq. & pag. 438. multis rationibus comprobatur.

In maioratus successione datur reintegratio lineae primogenitae, quae praetendebatur esse postergata, & inter tertiam post extinctionem secundae lineae masculorum. p. 439. n. 781. & p. 440. & 441.

Maioratus masculinitatis quando fuit erectus, in quo non potest succedere femina, sed potest eius filius masculus, si e vita decedat masculus ex prima filia, & succedat masculus ex secunda & iste ultimum diem claudat extremum absque filiis, iam nato alio filio primogenitae, & secundae, fratre ultimi masculi, & si uterque concurrat ad successionem, quis succedere debeat, an filius primogenitae, an vero secundae, frater ultimi, & an in hoc casu detur reintegratio lineae postergatae late pro utraque parte proponitur, & resolvitur quaestio. pag. 441. n. 784. & seqq.

Ad maioratum quando admittatur natus ex primogenito, si iam successit alter ex secundo genito procreato, & quando succedat revocabiliter, vel irrevocabiliter. p. 443.

In maioratus successione extincta prima linea vocata succedit descendens ex secunda in-

clusa per vocationem alicuius, licet vocatus sit sub conditione, si primogenitus sine filiis decesserit, & ille filios habeat, quia sufficit, ut quocumque tempore deficiam, ut maioratus sustineatur, & transeat successio ad descendentes vocati in casu deficientiae etiam per representationem. p. 449. & 450. & 451. optime p. 461. 461. & 462.

In maioratus successione quando concurrunt duo nepotes, & vocatur senior, & unus ex primogenito est junior, alter ex secundo genito senior, quis succedat, & an habeat locum linea, vel representatio. pag. 463. n. 856.

In maioratus successione an linea feminina postergata reintegrari debeat, & an reintegratio competat descendentes primogeniti, in quibus intravit successio ablata a femina, an vero masculis descendentes filij secundi, qui reportavit sententiam contra feminam, & quis in hoc casu succedat, & an femina soror ultimi possessoris, vel femina soror, aut filia primogeniti. p. 577. n. 87. & 88.

Privilegium.

In maioratus successione representatio est fictio, & privilegium, & non extenditur ultra casus a iure expressos. p. 333. 350. & 351. contr. pag. 394. & seqq. 409. 410. 411. 412.

Probatio.

Ad probationem consanguinitatis requisitae ad successionem maioratus an magis credatur scripturis, quam testibus. pag. 221. & 222 ubi exemplificatur, a quibus debent extrahi, & quibus requisitis.

Ad maioratus successionem quando fit vocatio de certo gradu, non sufficit probare consanguinitatem in genere, sed requiritur probatio gradus specifica. pag. 228. 229. 230. 232.

Professio.

In maioratus causa si emergat quaestio spiritalis circa professionis nullitatem, aut matrimonij incidens, an Iudices seculares possint cognoscere, vel remittenda sit causa, vel suspendenda quousque per finalem sententiam terminetur. pag. 125. col. 1. & 2. & n. 428. 429. & p. 126.

In maioratu quando possint succedere Monasteria, Monachi, Moniales, vel non, & ex quibus clausulis censeantur inclusi vocati, & exclusi. pag. 587. n. 1. & seqq. ubi ad varios casus exemplificatur, distinguitur, & resolvitur, & pag. 538. 589. 590. usque ad pag. 606. ubi etiam adducuntur conjecturae, ex quibus probatur exclusio Monachorum; ubi etiam de Religiosis Societatis Iesu,

Iesu, & de eorum professione, & successione.

Prohibitio.

In maioratu prohibitio alienationis ad quod extendatur. p. 41. n. 118.

In maioratu an clausula prohibitiva, ex cuius contraventione privandus venit successor, sit necessaria citatio, ut incurrat in poenam. pag. 359.

In maioratus successione quando positi in conditione censeantur vocati per testatorem, seu institutorem, & prohibitio alienandi inducat fideicommissum. p. 456.

Posterogatio, Posterogatus.

In maioratu quando linea habilis, & quando sit continuanda, & continuetur in descendentes de linea in lineam, vel sit retrograda, postrograda, & reintegretur, vel non, & transeat ad feminas exclusas, vel ad eorum filios masculos, & continuetur etiam in maioratu agnationis in feminam exclusam propter masculos, late resolvitur pro una, & altera parte pag. 436. n. 766. & seqq.

In maioratus successione femina exclusa, licet ex linea primogeniti, propter masculum remotiorem, si iste decedat absque masculis, non admittitur, nec in illa reintegratur successio, sed continuatur in filiam feminam, aut sororem ultimi masculi, non obstante linea primogeniti posterogata, & retrograta. pag. 436. num. 767. de ratione num. 768. 769. 770.

Contrarium defenditur pag. 437. num. 771. & seqq. & pag. 438. multis rationibus comprobatur.

Maioratus masculinitatis quando fuit erectus, in quo non potest succedere femina, sed potest eius filius masculus, si e vita decedat masculus ex prima filia, & succedat masculus ex secunda, & iste ultimum diem claudat extremum absque filiis, iam nato alio filio primogenita, & secunda, fratre ultimi masculi, & si uterque concurrat ad successione, quis succedere debeat, an filius primogenita, an vero secunda, frater ultimi, & an in hoc casu detur reintegratio linea posterogata, late pro utraque parte proponitur, & resolvitur questio pag. 441. n. 784. & seqq.

In successione maioratus an linea feminina posterogata reintegrari debeat, & an reintegratio competat descendentes primogeniti, in quibus intravit successio ablata a femina, an vero masculis descendentes filij secundi, qui reportavit sententiam contra feminam, & quis in hoc casu succedat, & an femina soror ultimi possessoris, vel

femina soror, aut filia primogeniti. p. 577. n. 78. & 88.

Proximitas, Proximus, Proximior.

Neque per proximitatem, neque per gradum, nec per vocationem, aut representationem, aut lineam admittitur exclusus ad successione maioratus, qui non potest alium excludere, quia pro mortuo reputatur, & solum inclusus admittitur. p. 5. n. 28. 29. & 30. & pag. 5. num. 32. & 33 & pag. 5. num. 34 & 35.

Proximitas consanguinitatis an probetur ex nominatione, & tractu. p. 12. n. 10.

Ad quem proximior pertineat successio maioratus, quando vocatur linea alicujus cognominis, familiae, & generationis. p. 8. 9. & 11. p. 13. p. 16.

Morte ultimi possessoris probata, maioratus successio devolvitur ad proximior consanguineum legitimi possessoris de jure, & non de facto, nec intrasi, quia iste non dicitur inclusus, sed exclusus, & solum includitur, aut admittitur qui sit proximior illius, ad quem legitime, & de jure successio maioratus pertinebat, dummodo probet esse consanguineum proximior ultimi possessoris de sanguine institutoris, & ex via a qua provenit successio pag. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. n. 21.

Maioratus renuntiatio tantum durat in vita renuntiantis, & post mortem devolvitur ad proximior consanguineum. pag. 26. ubi etiam de transactione.

Ad maioratum consequendum non solum requiritur probatio consanguinitatis proximior cum ultimo possessore, sed quod pretendens sit de sanguine institutoris, & quid si lis sit cum extraneo, aut muliere ultimi possessoris. p. 34. n. 80.

Ad maioratum non admittitur consanguineus inhabilis, aut incapax licet proximior. pag. 34. n. 81.

Institutor si vocat proximior consanguineum ex linea patris, aut matris, & proximior sit ex parte matris, & remotior ex parte patris, quis succedat pag. 34. n. 82. p. 35. n. 89. & seqq. & p. 36.

Proximior esse, tenetur volens succedere probare consanguinitatem, & gradum, & non sufficit in genere, quando comparat alter consanguineus, sed requiritur specifica cum graduum distinctione, & ad successione maioratus consanguinitas non praesumitur, nisi probetur. p. 34. n. 83. explicatur n. 85. p. 35. & n. 86.

Ad maioratus successione obtinendam habet praesentiam qui habet certum gradum, & non qui probat in genere parentelam, &

- esse proximiorum pag. 34. n. 84. explicatur p. 95. n. 85. & 86.
- Ad proximiorum consanguineum ultimi possessoris non devolvitur maioratus, si non probat esse de sanguine institutoris. p. 38. col. 1. & 2. & p. 39. n. 108.
- Que proximitas ad maioratus successionem requiratur, & que qualitas, & an requiratur tempore mortis ultimi possessoris, vel sufficiat si superveniat, & ex post facto nascatur alius proximior, & possit maioratus successionem avocare ab eo ad quem semel successio delata fuit, & quid si jam erat conceptus, & fuit posthumus; late disputatur pro una, & altera parte, & resolvitur, & refertur iudicatum pag. 47. & seqq. & n. 131. & seqq. ubi etiam ampliatur, & limitatur, & agitur quando successio possit stare in pendentia, & pag. 63. 65. & p. 72. & seqq. ad omnia, & p. 88. & 95. & seqq. & pag. 99. & limitatur pag. 119. variis modis, & pag. 120.
- Maioratus bona restituenda sunt quibus competunt, non obstante possessoris negligentia, & prescriptione, secundum tempus mortis possessoris, & si tunc erat proximior Monachus ordinis incapax, si postea professionem annullavit, & circa illam pendet litis, an possit succedere durante lite, licet sit à Monasterio expulsus, & in seculo ut secularis existat, & obstat exceptio prejudicialis in hoc casu. p. 124. n. 425. & 426. & p. 121.
- Et an postea, si annullata sit professio, possit avocare successionem. p. 126. n. 433.
- Proximitas gradus in successione maioratus non computatur, aut numeratur respectu successionis, & dicitur proximior qui est inclusus, aut vocatus expresse, aut tacite per conjecturas, & tunc remotior proximior in sanguine, ut proximior vocatus, & aut inclusus in successione, quia datur duplex proximitas, una respectu sanguinis, altera respectu successionis, & ista præferentiam habet. p. 139. n. 438.
- Prout etiam in maioratu dicitur proximior consanguineus, & non remotus, qui est in linea posteriori, licet sit in sanguine proximior ultimi possessoris. p. 139. n. 439.
- Inter transversales, qui prætendunt maioratus successionem, quomodo probetur consanguinitas, & proximitas, & quibus modis per exempla. p. 177. 178. & pag. 179. & pag. 193. & seqq.
- Et quibus testibus probetur, & quomodo. pag. 178. n. 622. & 623. & 624.
- Proximitas, & consanguinitas in successione maioratus an probetur per testes interro-
- gatos ad perpetuam rei memoriam, & quomodo. pag. 179. n. 629.
- Et quid in re antiqua, & quando instrumentum dicatur antiquum. pag. 179. 214. & infra, & p. 222. & quibus requisitis probent antiqua instrumenta.
- Et an probetur per indicia, & præsumptiones, famam, & verba enuntiativa, per tractatum, & possessoris confessionem, & recognitionem pag. 179. & 180. ubi explicatur, & pag. 182. & 183. 184. circa confessionis errorem, & quando probetur, vel non, & p. 193. & seqq.
- Consanguineus ad maioratum obtinendum non sufficit probare consanguinitatem quando agit cum aliis præsumptivæ, nec generice, sed concludenter tenetur probare per gradus distinctos cū distinctione graduum, aliàs venit Reus absolvendus. pag. 183. n. 643. & seqq. & pag. 181. num. 648. & pag. 182. pag. 184. n. 657. & seqq. & pag. 185. 189. p. 218. & 229. ubi quando fit mentio de verbo gradu. p. 230.
- Ad maioratus successionem consequendam an testes de auditu probent consanguinitatem, & proximitatem, & quomodo, & quando. pag. 180. n. 645. 646. & pag. 189. p. 192. n. 667. & seqq. & an sint necessaria requisita Cap. licet ex quadam de testibus, & p. 193. & seqq. usque ad n. 208. 229.
- Ad proximitatem, & consanguinitatem probandam in maioratus successione unusquisque præsumitur scire suam genealogiam, & suos cognoscere conjunctos p. 191.
- In successione maioratus in re antiqua quomodo probetur proximitas, & consanguinitas, & quibus probationibus, & testibus ascendentiæ, aut descendentiæ probetur, & de probatione resultante ex antiquitate, & quando, & quomodo probet antiquitas, & quod dicatur tempus antiquum, & alia multa de antiquitate, & de requisitis ad eam probandam. pag. 193. num. 673. & seqq. pag. 206. & 207. 208. 214. 215. 216. 217. 218. 219. & pag. 220. 221. & exornatur p. 222.
- Proximitas ad maioratus successionem an sit numeranda respectu possessoris, vel institutoris. p. 230. 231. p. 232. n. 38.
- Ad hoc ut cognoscatur ad maioratus successionem quis sit proximior per mortem ultimi possessoris, & in meliori linea sexu, gradu, aut ætate ad hoc ut subrogetur linea, & succedat, quis quærendus sit ascendens. p. 231. p. 254. n. 102.
- Proximitatis gradus in maioratu non attenditur dum linea inspicitur, vide supra, & pag. 242. n. 70.
- Proximior dicitur qui per representationem, aut

aut lineam intrat. pag. 243. n. 77. p. 244. & seqq.

In maioratus successione facultas nominandi proximior ex genere, quomodo intelligatur. pag. 266. 267. ubi etiam an transeat ad successores, & sit realis, vel personalis, & p. 269. 270. 279. 296. col. 2. & p. 300.

In maioratus successione semper præcedit proximior consanguineus ultimi possessoris, vide verbum Ord. lib. 4. tit. 100. in princ. & pag. 318. & seqq. & 328. 330. 331. 338. 339. 341. 342. 343. & vide verb. Ord. lib. 4. tit. 100. §. 2. pag. 345. n. 400. pag. 351. & 403. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. & p. 417. 418. & seqq. p. 429.

In maioratus successione proximior habet pro se regulam, & ut excludatur per representationem, est necessaria specialis, & expressa voluntas. pag. 341. col. 2. pag. 350. 351. & 352.

Ad maioratus successione per lineam, & representationem proximitas consideratur respectu successionis, & non sanguinis. pag. 399. & 400. 401. 406.

In maioratus successione masculus primæ lineæ, qui post successionem natus fuit, non potest excludere successores descendentes, aut transversales lineæ secundæ, in qua intrauit successio, vel ingressi sunt in possessionem, quia attenditur tantum linea recta sequens, & proximior ultimo possessori, & non linea præcedens, ex qua exivit exclusio, & tunc an reintegretur successio. pag. 437. n. 770.

Contrarium defenditur pag. 437. num. 771. & seqq. & pag. 438. multis rationibus comprobatur.

In maioratus successione quando detur representatio inter descendentes, & habeat locum representatio ex vocatione proximiorum. pag. 457. & 458. & 459.

Ad maioratus successione quando concurrunt masculi ex femina proximiores ultimo possessori, & melioris lineæ, & masculi ex masculis remotioris lineæ, qui succedant, & vocatio masculorum an comprehendat, tam masculos ex masculis, quam masculos ex feminis, & quando femina succedere possint, vel non in dicto maioratu, latissime resolvitur pag. 461. n. 5. & seqq. usque ad pag. 492. n. 131. ubi etiam quid data facultate nominandi, ubi de agnatione agitur. p. 487. 488. 489. & quando appellatione masculorum veniant masculi ex femina, & descendunt ex duobus, vel una femina, & pag. 491.

In maioratu qualitate masculinitatis non possunt succedere femina, nec eius descendentes.

tes licet proximiores, sed devolvitur successio ad masculos de linea masculina, licet remotiores, & quomodo intelligatur vocatio lineæ masculinæ. p. 493. n. 4. & seqq.

Ad maioratus successione primo loco admittuntur vocati, non obstantibus prerogativis lineæ proximitatis, & alijs, & quis tunc dicatur proximior ultimi possessoris, tam respectu sanguinis quam lineæ. pag. 562. & seqq. & 567. 569.

Ad maioratus successione quando feminae vocantur post masculos, an illis existentibus etiam remotioribus, succedere possint, vel non, & maioratus dicatur agnationis intra dictos gradus, & an qualitas masculinitatis posita in prima vocatione censeatur repetita in alijs, & feminae excludantur, vel non in gradibus sequentibus, licet proximiores sint, & an qualitas masculinitatis extenditur ad alteros gradus ultra expressos. pag. 572. n. 67. & seqq. & p. 573.

In successione maioratus si feminae proximiores excludantur, multo fortius excludende sunt remotiores, & quare. pag. 576. n. 82. & 83. & 84. & pag. 577. contrarium refertur.

In successione maioratus masculinitatis deficientibus masculis ex masculis, admittendi sunt masculi ex feminis, & non feminae quamvis proximiores, nisi deficientibus omnibus masculis, & quomodo, & quando, & an etiam masculus ex femina excludat feminam. p. 578. per tot. & 179.

In maioratibus ex voluntate testatoris, masculus etiam ex femina remotioris lineæ præfertur feminae proximiori. p. 579. n. 91.

Quando in maioratu succedit masculus ex voluntate testatoris, non habet locum regula, nec linea, nec proximitas, nec linea naturalis, sed qualitas masculi, quam fundator exoptavit, & tunc attenditur proximitas respectu successionis, & non sanguinis, & tunc masculus remotior dicitur propinquior, & femina proximior, remotior. pag. 579. n. 92. & 93. & p. 580.

Maioratus an censeatur institutus ex vocatione consanguinei proximioris. pag. 697. 698. n. 363.

Ad maioratus successione habitas, & proximitas legitima requiritur tempore mortis ultimi possessoris. pag. 712. 713. ubi explicatur.

In maioratus successione consanguinitas, aut proximitas absoluta non prodest, aum adest alia determinata, quæ vocata est. p. 725. n. 471.

In maioratus successione quæ datur differentia inter proximitatem, & capacitatem. p. 726. n. 478.

Q

Qualitas.

- Vocatus, & inclusus cum certa qualitate necessario, & requisita ab institutore maioratus ad eius successionem est exclusio alterius, qui non habet talem qualitatem. pag. 3. num. 15.
- Ad maioratus successionem non admittitur, qui non demonstrat se habere qualitates requisitas ad successum. p. 19. n. 28.
- Quæ qualitas, & quæ proximitas consanguineorum requiratur ad maioratus successionem, & an requiratur tempore mortis ultimi possessoris, vel sufficiat, si superveniat, & ex post facto nascatur alius proximior, & possit maioratus successionem avocare ab eo, ad quem semel successio delata fuit, & quid si iam erat conceptus, & fuit posthumus, late disputatur pro una, & altera parte, & resolvitur, & refertur iudicatum pag. 47. & seqq. & n. 131. & seqq. ubi etiam ampliatur, & limitatur, & agitur quando successio possit stare in pendentibus & pag. 63. 65. & pag. 72. & seqq. ad omnia, & p. 88. & 95. & seqq. & pag. 99. & limitatur p. 110. varijs modis, & p. 120.
- In maioratu irregulari ad masculos quando habeat locum qualitas masculorum exclusis feminis licet proximioribus. pag. 76. n. 244. & seqq. pag. 190. col. 1. vers. Ego.
- In maioratus successionem qui admitti curaverint tria probare tenentur, scilicet vocatum fuisse, habere qualitatem, sub qua vocati fuerunt, & casum substitutionis evenisse. pag. 224.
- Ad maioratus successionem quando censeatur vocata linea cum certa qualitate, & antunc si deficiat, quis succedat. p. 280. & 321.
- Ad successionem maioratus qualificatæ masculinitatis requiritur quod contendens sit masculus, & ex masculis descendat per lineam masculinam, & copulative requiritur utraque qualitas. p. 493. n. 5.
- Ad maioratus successionem quando requiruntur multiple qualitates in dispositione, ad hoc ut habeat locum successio etiam in qualitatibus masculinitatis, omnes debent concurrere copulative, aliter vitatur, & nullius est momenti vocatio, & dispositio pag. 494. n. 9.
- In maioratu agnationis tantum possunt succedere masculi ex masculis, & tunc nihil obstat consideratio melioris lineæ, nec gradus, nec consanguinitatis proximioris, nec regula, quod de una linea, in qua intravit suc-

cessio, non fit transitus ad aliam lineam, nisi extincta, tunc enim queritur linea qualitatis, & non substantiæ effectivæ, etiam inter transversales, & tunc attenditur ad lineam qualitatis, & non substantiæ effectivæ. p. 549. n. 68. 69. 70. 71. & 72.

Ad maioratus successionem quando femine vocantur post masculos, an illis existentibus etiam remotioribus succedere possint, vel non, & maioratus dicatur agnationis intra dictos gradus, & an qualitas masculinitatis posita in prima vocatione censeatur reperita in alijs, & femine excludantur, vel non in gradibus sequentibus, licet proximiores sint, & an qualitas masculinitatis extendatur ad alteros gradus ultra expressos. pag. 572. num. 67. & seqq. & p. 573.

Quando in maioratu succedit masculus ex voluntate testatoris non habet locum regula, nec linea, nec proximitas, nec linea naturalis, sed qualitatis masculi, qua fundator exoptavit, & tunc attenditur proximitas respectu successionis, & non sanguinis, & tunc masculus remotior dicitur propinquior, & femina proximior, remotior. pag. 579. n. 92. & 93. & p. 580.

De Clericorum inclusione, vel exclusione à successionem maioratus non solum propter Clericatum, sed etiam ratione incapacitatis contrahendi matrimonium, & habendi filios, descendentesque legitimos, & an possint ab institutore excludi, & an ex hac exclusionem censeantur etiam exclusi impotentes, & femine generationis incapaces propter ætatem, aut incapacitatem, quid si superveniat qualitas Clericatus post successionem. p. 606. n. 1. & seqq. cap. 19.

R

Realis.

- In maioratus successionem quando exclusio est personalis, vel realis, & comprehendat descendentes, & noceat vel contravenio filijs, & dicatur conditio posita per viam modi. pag. 233.
- In maioratus successionem exclusio ingrati quomodo intelligatur p. 652. 653. ubi etiam an extendatur ad heredes, vel successores, aut ad alios consanguineos, & quando exclusio sit realis, vel personalis, & p. 655. p. 656. quando venit ex propria persona.

Regula.

Quoties constat institutorem voluisse erigere maioratum, intelligendum est regulis maioratus se conformare velle, sive dicat quod succedat primogenitus, sive maior natus, & quo-

quomodo procedat. pag. 237. n. 56. & pag. 238.

Maioratus successio debet regulari secundum fideicommissorum regulas in non exceptuatis. p. 299. n. 216. 305. n. 233.

Si probetur bona esse maioratus, & non inveniatur institutio, regularis censendus est, & per regulas maioratus deferenda erit successio. pag. 464. n. 4. 5. & 8.

In maioratu agnationis tantum possunt succedere masculi ex masculis, & tunc nihil obstat consideratio melioris lineae, nec gradus, nec consanguinitatis proximioris, nec regula, quod de una linea in qua intravit successio, non fit transitus ad aliam lineam, nisi extincta, tunc enim queritur linea qualitatis, & non substantiae effectiva, etiam inter transversales, & tunc attenditur ad lineam qualitatis, & non substantiae effectivae. pag. 549. n. 68. 69. 70. 71. & 72.

Ad maioratus successionem femina habet jus ex omni jure, & consuetudine universali, & habet pro se regulam, & assistentiam juris contra masculum remotiorem. p. 571. n. 60. & 61.

Limitatur quando institutor aliud determinavit expresse, aut per conjecturas. pag. 571. n. 62. & 63. & 64.

Quando maioratus institutor dixit: Não possa no meu morgado succeder nenhuma mulher, ou femea; an femina censeantur exclusae perpetuo, vel non, & an in aliquo casu possint succedere pag. 573. n. 74. & seqq. ubi multa circa faeminarum exclusionem temporalem, aut perpetuam, & exclusio censeatur posita per modum regulae.

In maioratu quid importent verba: Que não possa succeder femea neste morgado; an ex illis oriatur perpetua exclusio faeminarum, & quid quando posita sunt pro regula, & est masculus ex faemina vocatus. p. 579 n. 91.

Quando in maioratu succedit masculus ex voluntate testatoris, non habet locum regula, nec linea, nec proximitas, nec linea naturalis, sed qualitatis masculi, quam fundator exoptavit, & tunc attenditur proximitas respectu successionis, & non sanguinis, & tunc masculus remotior dicitur propinquior, & femina proximior, remotior. p. 579. n. 92. & 93. & p. 580.

Regularis.

Irregularis dicitur maioratus, & in hac vocatione ita est, & non regularis, quando inclusa non invenitur aliqua persona familiae, sed potius videtur exclusa a maioratus successione. pag. 4. n. 19.

Maioratus regularis, & irregularis quis di-

catur, & quomodo in eo succedatur. p. 464. num. 2.

Maioratus in dubio an censendus sit regularis, an irregularis. p. 464. n. 3.

Si probetur bona esse maioratus, & non inveniatur institutio, regularis censendus est, & per regulas maioratus deferenda erit successio. p. 464. n. 4. 5. & 8.

Maioratus praesumitur regularis, & non irregularis, seu agnationis, licet vocentur masculi multoties, & aliquando faeminae. pag. 585. & 586.

Religiosus.

In maioratu quando possint succedere Monasteria, Monachi, Moniales, vel non, & ex quibus clausulis censeantur inclusi, vocati, vel exclusi. pag. 587. num. 1. & seqq. ubi ad varios casus exemplificatur, distinguitur, & resolvitur. & pag. 588. 589. 590. usque ad pag. 606. ubi etiam adducuntur conjecturae, ex quibus probatur exclusio Monachorum; ubi etiam de Religiosis Societatis Iesu, & de eorum professione, & successione.

Reintegratio, Reintegradi, Reintegrare.

In maioratu quando linea habilis, & quando sit continuanda, & continuetur in descendibus de linea in lineam, vel sit retrograda, postrograda, & reintegretur, vel non, & transeat ad faeminas exclusas, vel ad eorum filios masculos, & continuetur etiam in maioratu agnationis in faeminam exclusam propter masculos, late resolvitur pro una, & altera parte. p. 436. n. 766. & seqq. ad multas quaestiones.

In maioratus successione femina exclusa, licet ex linea primogeniti, propter masculum remotiorem, si iste decedat absque masculis, non admittitur, nec in illa reintegratur successio, sed continuatur in filiam faeminam, aut sororem ultimi masculi, non obstante linea primogeniti postergata, & retrograta. pag. 436. n. 767. de ratione n. 768. 769 & 770.

Contrarium defenditur pag. 437. num. 771. & seqq. & pag. 438. multis rationibus comprobatur.

In maioratus successione masculus primae lineae, qui post successionem natus fuit, non potest excludere successores descendentes, aut transversales linea secundae in qua intravit successio, vel ingressi sunt in possessionem, quia attenditur tantum linea recta sequens, & proximior ultimo possessori, & non linea praecedens, ex qua exiit exclusio, & tunc an reintegretur successio. p. 437. num. 770.

Contrarium defenditur pag. 437. num. 771. & seqq.

- & seqq. & pag. 438. multis rationibus cō-
 probatur.
- In maioratus successione quando datur, vel
 non reintegratio lineæ, & quando reverta-
 tur retro, & reintegretur, vel ulterius pro-
 grediatur, & transeat successio de una li-
 nea ad aliam. p. 428. n. 772. & seqq.*
- In maioratus successione femina semel exclu-
 sa, non semper manet exclusa, & solum du-
 rat suspensio quantum durat persona, &
 masculus, qui eam exclusit, & absque mas-
 culis linea eius extincta, poterit qui semel
 fuerit exclusus succedere, & in illo succes-
 sio reintegrari, quia dicitur suspensio, &
 cessante causa exclusionis, cessat exclusio. p.
 438. n. 775. & seqq. & 439.*
- In maioratus successione datur reintegratio li-
 neæ primogenitæ, quæ prætendebatur esse
 postergata, & inter tertiam post extinctio-
 nem secundæ lineæ masculorum. pag. 439.
 n. 781. & p. 440 & 441.*
- Maioratus masculinitatis quando fuit ere-
 ctus, in quo non potest succedere femina,
 sed potest ejus filius masculus, si è vita de-
 cedat masculus ex prima filia, & succe-
 dat masculus ex secunda, & iste ultimum
 diem claudat exiremum absque filiis, jam
 nato alio filio primogenitæ, & secundæ, fr-
 a- tre ul. imi masculi, & si uterque concurrat
 ad successionem, quis succedere debeat, an
 filius primogenitæ, an vero secundæ, frater
 ultimi, & an in hoc casu datur reintegratio
 lineæ postergatæ, late pro utraque parte
 proponitur, & resolvitur questio pag. 441.
 n. 784. & seqq.*
- In maioratus quando filius femine exclusæ
 excludat aliam feminam vocatam, & in-
 græssam per mortem fratris masculi, & an
 in hoc casu datur reintegratio femine, vel
 descendens, & quis succedat in maioratu.
 pag. 444. n. 793.*
- In maioratus successione an linea feminina
 postergata reintegrari debeat, & an reinte-
 gratio competat descendens primogeni-
 ti, in quibus intravit successio ablata à fe-
 mina, an vero masculis descendens filij
 secundi, qui reportavit sententiam contra
 feminam, & quis in hoc casu succedat, &
 an femina soror ultimi possessoris, vel fe-
 mina soror, aut filia primogeniti pag. 577.
 n. 87. & 88.*
- In maioratus successione quando exclusus ex
 uno capite possit succedere ex alio, & quan-
 do femina exclusa specialiter possit succe-
 dere ex generali vocatione, & quando filius
 ex capite, Vnde liberi, exclusus, admitta-
 tur ex alio capite, Vnde agnati, vel cognati,
 & exclusus possit venire ad successionem, &
 recuperare, aut reintegrare ex vocatione ge-
 nerali successionem amissam ex capite spe-
 ciali exclusionis. pag. 581. per tot. & pag.
 582.*
- Remotior.
- In successione maioratus si femine propin-
 quiores excluduntur, multo fortius ex lu-
 dendæ sunt remotiores, & quare. p. 576.
 num. 82. 83. & 84. & pag. 577. contrarium
 refertur.*
- In maioratibus ex voluntate testatoris mascu-
 lus etiam ex femina remotioris lineæ præ-
 fertur femine propinquiori. pag. 579. num.
 91.*
- Quando in maioratu succedit masculus ex
 voluntate testatoris, non habet locum regu-
 la, nec linea, nec proximitas, nec linea na-
 turalis, sed qualitatis masculi, quam fun-
 dator exoptavit, & tunc attenditur proxi-
 mitas respectu successionis, & non sangui-
 nis, & tunc masculus remotior dicitur pro-
 pinquior, & femina proximior, remotior. p.
 579. n. 92. & 93. & p. 580.*
- Renuntiatio, Renuntiare.
- Renuntiatio maioratus tantum durat in vita
 renuntiantis, & post mortem devolvitur ad
 proximiorum consanguineum. p. 26. ubi etiã
 de transactione.*
- In successione maioratus cessio, & transactio,
 aut renuntiatio non obstat successoribus post
 mortem renuntiantis, sed tantum in vita ad
 fructus commoditatem, & an fieri possit
 cum extraneo, aut tantum cum consangui-
 neo. pag. 130. col. 2. 131. 132. 133. 134. 135.
 136. col. 2. 137. & 138.*
- Quando is qui renuntiat, aut cedit maioratum
 in sequentem successorem, & iste sine libe-
 ris è vita decedit, revertitur ad renuntian-
 tem, & iste potest audiri circa eandem suc-
 cessionem. p. 271. ad fin. & 272. 275.*
- Repetitio, Repeti, Repetitus.
- Conditio habitandi in certa Civitate ad hoc
 ut aliquis possit succedere, & maioratum
 possidere, an valeat, & repetatur in sequen-
 tibus successoribus, vel in primo extingua-
 tur. pag. 232. n. 37 & 38. & 233. & 234.*
- In maioratus successione quando repetitio ha-
 bet locum, vel non. p. 232. 233. 234. 331.
 ad fin. 332. 337.*
- Ad maioratum vocato primogenito datur re-
 petitio, & representatio in filiis illius. pag.
 257. col. 1. p. 265. 268.*
- In maioratus successione ordo datus in primis
 vocationibus in omnibus sequentibus cense-
 tur repetitus. p. 306.*
- Ad maioratus successionem quando femina
 vocantur post masculos, an illis existentibus
 etiam remotioribus, succedere possint, vel
 non*

- non, & maioratus dicatur agnationis intra dictos gradus, & an qualitas masculinitatis posita in prima vocatione censetur repetita in aliis, & feminae excludantur, vel non in gradibus sequentibus, licet proximiores sint, & an qualitas masculinitatis extendatur ad alteros gradus ultra expressos. p. 572. n. 67. & seqq. & p. 573.
- In maioratibus quando in prima vocatione vocantur legitimi, in omnibus censetur repetita, vide supra, & verbo legitimi, & legitimati, & p. 625. n. 16.
- In maioratus successione quando detur repetitio legitimitatis, masculinitatis, qualitatis, & conditionis, & oneris, & detur, vel non talis repetitio. p. 731. 732.
- In maioratus successione ordo datus primo vocato ad successionem, servandus est, & repetendus in cæteris successions casibus. p. 731. 732.
- Repræsentatio.
- Neque per repræsentationem, aut lineam, neque per gradum, aut proximitatem, neque per vocationem exclusus admittitur, qui non potest alium excludere, quia pro mortuo reputatur. p. 5. n. 28. 29. & 30. & pag. 5. n. 32. & 33. & p. 5. n. 34. & 35. & solum inclusus admittitur, & quare.
- Repræsentatio an habeat locum inter transversales ultra fratres, fratrumque filios. p. 58. n. 169.
- In maioratus successione, an, & quando detur repræsentatio intra, aut ultra fratres, fratrumque filios, supra, & p. 183. col. 2. pag. 240. & 241.
- In maioratus successione lineæ non admittuntur nisi intra gradus repræsentationis pag. 184. n. 656. p. 252. & 256.
- In maioratus successione quando detur repræsentatio inter descendentes, vel transversales institutoris, vel possessoris. pag. 231. pag. 236. 237. & seqq. ad omnia.
- Lineæ primogenitæ prærogativa ad maioratus successionem unde veniat, & an ex jure transmissionis, aut ex repræsentatione. pag. 236. 237. & 238.
- Linea, aut repræsentatio quando vocatur ad maioratum, filius maior natus an habeat locum. p. 237. n. 55. pag. 241. 242. n. 73. pag. 249. & 250.
- Et an tunc habeat locum linea, aut repræsentatio. pag. 237. n. 55. p. 238. & 241.
- Ad hoc ut habeat locum repræsentatio, aut linea, non est necessarium quod pater, vel ascendens sit possessor, nec habeat jus certam, vel invariabile, sed sufficit probabilis spes succedendi, si casus occurreret possit succedere. pag. 238. n. 58. vers. Quare, & pag. 248. num. 85. 292. 298. 311. 336. 341. 345. & seqq. explicatur, & contr. p. 394. & seqq.
- In maioratus successione an habeat locum repræsentatio quando vocatur proximior consanguineus. pag. 241. col. 1. & 2. pag. 242. num. 74. pag. 252. & 253. pag. 260. col. 1. 267. 268. 269. pag. 281. 283. 291. 309. 310. pag. 325. 327. 351. 367. 368. 388. 408. optime pag. 434. & 435. ubi ampliat.
- Ad repræsentationem, & lineam introducendam gradus debent numerari ab ultimo possessore, & non ab institutore. p. 241. n. 65. & supra, & pag. 258. 259. 260. p. 277. 305. 312. 314. 410.
- In maioratus successione repræsentatio in linea vocatorum semper admittitur, & nisi sit extincta, non transit ad aliam. pag. 241. num. 66. p. 245. & seqq. 247. 248. 250. 251. 252. 254. 256. ad fin. 258. pag. 262. 263. 264. 287. & seqq.
- Proximior dicitur qui per repræsentationem, aut lineam intrat. pag. 243. n. 77. p. 244. & seqq.
- Repræsentatio, & linea habet locum etiam inter transversales ultra juris gradus quando datur voluntas institutoris. pag. 244. & seqq. 258. 259. 268. 273. 287. & seqq.
- In maioratus nominationis in quo vocatur linea, & alicujus masculina, & postea feminina, an, & quando habeat locum repræsentatio. p. 251. 252. 253. 254. 268. 272. & 273. 293. & seqq.
- Quando maioratus est institutus à transversalibus, an sit casus omissus in Ord. quando contendunt descendentes ultimi possessoris, & an tunc habeat locum repræsentatio. p. 253. 258. 264. & 265.
- In maioratus successione an deriventur rätum lineæ, & repræsentatio ab ultimo possessore, vel possint derivari ab antecedentibus, licet derivans sit transversalis. p. 253. col. 2. pag. 263. & 264.
- Quando ad maioratum vocatur linea habet locum repræsentatio, vide supra, & p. 253. ad fin. n. 100. & p. 254. col. 1. & 2. n. 104. & pag. 255. num. 108. pag. 263. 264. 287. & seqq.
- In maioratu instituto per transversales, quando pertendentes sunt transversales ultimo possessori, nõ est casus provisus à Lege Regni, sed manet in juris communis dispositione, & quæ ista sit, & quis succedat per obitum ultimi possessoris per lineam, aut repræsentationem. p. 253. 254. 256. 258. 259. 264. 265. 277. p. 305. 310. 314. 330. 403. & seqq. 410. 411. 413. 429. 430. 431. & 432. In

In maioratus successione potest institutor excludere representationem, quando Lex eam admittit. p. 255. n. 107.

In maioratus successione quando testator vocavit in stirpes, & non in capita, habet locum representatio. pag. 255. num. 107. pag. 409.

In maioratus successione habet locum representatio, & linea, quando controversia est orta inter patrum, & nepotem. pag. 256. n. 110. p. 265. 276. 278. 279. 280. & seqq. ad multa p. 283. 296. 304. 305. 314. 394. & seqq. 410. 411. 412. 415. 418. & seqq.

Si constat de voluntate testatoris datur representatio in maioratus successione ultra fratres, fratrumque filios, vide supra, & pag. 256. col. 2. pag. 258. 265. & vide supra, & infra p. 287. & seqq. 340. 394. & seqq. 410. & seqq. 429. 430.

In descendantibus vocatorum ad maioratus successione datur linea, & representatio in infinitum respectu aliorum consanguineorum. p. 256. col. 2. ad fin. 268. 273. & seqq. & p. 287. & seqq.

Ad maioratum vocato primogenito datur representatio, & repetitio in filiis illius. pag. 257. col. 1. p. 265. 268.

In linea possessoris maioratus datur linea, & representatio, & precedit linea primi filij, & post illam secundi, & tertij suo ordine. p. 257. ad multa p. 265.

In his ad quae succeditur jure hereditario datur representatio. p. 259. col. 1.

Per representationem, & lineam succeditur in maioratus successione, ni videatur exclusa clare. p. 261. ad fin. p. 266.

Per representationes, & lineas succeditur in successione maioratus, tam de jure Regio, quam communi, etiam inter transversales descendentes ab ultimo possessore. p. 265. pag. 303. 304. 305. 306. 315. & p. 340.

Vel ab institutore p. 266.

Representatio an habeat locum in maioratu nominationis. p. 266. 267. 269. 277. 278. 279. & p. 280. & 293.

Exclusa matre propter representationem excluduntur etiam filij, & descendentes. pag. 268. col. 2. 269. 270.

In maioratibus familiae, an feminae admittantur, quando expresse non sunt exclusae, & quid in representationis controversia. p. 268. 269. & 270.

Masculis ad maioratum vocatis, & in illorum defectum feminis, dum masculi existunt, datur agnatio, & quis succedat, & an habeat locum representatio. p. 272. & 273. 274. 293. 299. 328. 329. 330. 332. 336. 416. 418. & seqq. 429.

Ad maioratus successione quando institutor vocat filium supervenientem, & superstitem, an habeat locum linea, aut representatio. p. 272. 273. & 325.

In maioratus successione representatio inter descendentes institutoris habet locum in infinitum, & etiam linea. pag. 280. & 281. 282. 284. & seqq. 291. 294. pag. 301. 304. 308. 315. 316. 322. 326. 344. & seqq. ubi etiam contra, & pro. pag. 389. & seqq. & p. 401. & 430.

In maioratus successione quando representatio, aut linea excludatur ex vocatione senioris. pag. 281. n. 164. pag. 282. 283. pag. 295. 296. 297. 307. 308. 312. contr. pag. 320. 324. 326. 369. 370. 384. pro una, & altera parte. p. 433.

In maioratus successione lineae, & representationis effectus est admittere representationem cum omnibus qualitatibus representationis, gradus, sexus, & aetatis. p. 281. n. 175. pag. 291. 294. 296. 302. 312. 327. & p. 399.

In maioratu instituto per contractum an habeat locum representatio. p. 291.

In maioratus successione quando detur incompatibilitas, & extendatur, vel non ad diversos gradus, & an in illo habeat locum linea, vel representatio. pag. 293. & seqq. 297.

In maioratus successione ad representationem, quanti casus sunt considerandi secundum Legem Regni. pag. 315. 389. & seqq. 406. & seqq. 430.

In maioratus successione representatio semper habet locum in omnibus casibus tam in descendantibus, quam in transversalibus. pag. 314. num. 275. & seqq. 389. & seqq. & pag. 394. & seqq. & 406. 430. & 431.

Et quid inter patruales, an detur representatio. pag. 316. n. 283. & pag. 317. quando in hereditate habeat locum in stirpes, & non in capita, & p. 318. 408. 412. 413. & seqq.

In maioratus successione non habet locum representatio ultra fratres, fratrumque filios, nec linea. pag. 318. n. 292. & seqq. p. 320. 322. 323. & seqq. & 330. 331. 332. 334. 338. contr. 389. & seqq. pag. 400. & seqq. 406. & seqq. p. 410. 411. & seqq. pag. 413. 414. 415. 416. 429.

Maioratus successio per mortem absentis, & cedentis, & usufructuarij ad quem devolvatur per lineam, & representationem, aut sine illa. pag. 320. 321. 322. 323. 324. pag. 326.

In maioratus successione non habet locum representatio, nec linea, quando aliquis vocatur salva gradus praerogativa. p. 325.

In maioratus successione instituti à transver-
sali, si contendunt descendentes duorum
fratrum institutoris, non habet locum li-
nea, nec representatio, & quare. pag. 328.
& 329. & seqq. 409. 410. & 411. 413.
414. 415. 418. & seqq. & 429.

In maioratus successione representatio est fi-
ctio, & privilegium, & non extenditur ul-
tra casus à iure expressos. pag. 333. 350.
& 351. contr. pag. 394. & seqq. 409. 410.
411. & 412.

In maioratus successione in dubio contra re-
presentationem iudicandum est. p. 339. 386.
433. n. 741.

In maioratus successione quando institutor est
transversalis, & contendentes sunt colla-
terales, non habet locum, nec representa-
tio, nec linea. pag. 338. 339. 340. 341.
contr. pag. 389. & seqq. contr. pag. 394. &
seqq.

In maioratus successione ubi representatio
cessat prioritas lineæ non attenditur. pag.
339. & quare, pag. 341. col. 1. 342. pag.
350.

In maioratus successione proximior habet pro
se regulam, & ut excludatur per represen-
tationem, est necessaria specialis expressa vo-
luntas. p. 341. col. 2. p. 350. 351. & 352.

Ad maioratus successionem quando aliquis
vocatur cum restrictione ad certum gra-
dum, non habet locum linea, nec represen-
tatio. pag. 351. 352. 365. & seqq. 384. vide
pag. 435.

Representatio, nec linea in maioratu non ha-
bet locum contra institutoris voluntatem. p.
351. 352. & vide infra.

In maioratu an habeat linea, & representatio
locum quando requiritur qualitas tempore
mortis ultimi possessoris. p. 369. & 370.

In maioratu quando institutor requirit ali-
quam qualitatem, non habet locum linea,
nec representatio absque illius verificatio-
ne. p. 384.

Et quid quando vocatur maior, aut primoge-
nitus. Ibid. d. p. 384.

In maioratus successione non datur linea, nec
representatio personæ exclusæ. p. 385.

Ad maioratus successionem quando vocatur li-
nea masculina, de illa non est femina, nec
ex ea descendens. p. 388.

Ad maioratus successionem per lineam, & re-
presentationem, proximitas consideratur
respectu successivis, & non sanguinis. pag.
399. & 400. 401. 406.

In maioratus successione ad hoc ut habeat lo-
cum linea, & representatio, an admittantur
linea de lineis. pag. 394. & seqq. & p. 403.
& 404. & seqq.

In maioratus successione quando aliquis dica-
tur vivere per gloriam ad representatio-
nem introducendam, & lineam derivandam.
p. 418. & seqq. ubi de bello, & naufragio,
& de ejus descriptione, & ibi explicatur,
& quando fictio habeat locum, vel non.

In maioratus successione successio regulanda
est per lineas, & representationem, quan-
do ultimus possessor absque descendens
è vita decessit, & querenda est linea, in
qua successio subrogetur, & quomodo que-
renda sit, & derivanda. pag. 432. n. 736.
737.

Si maioratus successio alicui iudicata fuit, ab
illo incipit linea, & representatio, & in
suos descendentes continuatur successio per
lineas. p. 432. n. 738.

Nisi aliud disponat institutor. Ibidem num.
739.

Tam expresse, quam tacite, & quibus conjectu-
ris. Ibid. n. 739.

Ad representationem, aut lineam admitten-
dam, vel negandam regulariter recurritur
ad voluntatem institutoris. p. 432. n. 739.
740. & vide supra.

Licet representatio in maioratus successione
in dubio non sit admittenda, nec linea, ni-
hilominus tamen contrarium tenent mul-
ti, & multo fortius si in aliqua institutionis
parte admittatur; tunc enim in casu dubio
admittitur, & in quo non datur expressa il-
lius exclusio. p. 433.

Representatio, aut linea in maioratus succes-
sione an censeatur exclusa, quando vocatur
filius primogenitus, aut maior. pag. 433. dis-
putatur.

Representatio, aut linea in maioratus succes-
sione an habeat locum, quando vocatur fi-
lius maior superstes tempore mortis posses-
oris. p. 433.

Quid si concurrant duo nepotes, filius maioris
minor, filius junioris maior, an habeat lo-
cum linea, & representatio. p. 434.

Linea, aut representatio an habeat locum, quan-
do pater, aut descendens fuit exclusus, aut
incapax est, & vivus. p. 435. n. 754.

Representatio, & linea quando habeat locum,
vel non, & ex varijs conjecturis sit dedu-
cta, remissive. p. 435. n. 756.

Representatio aut linea an habeat locum in
institutione facta per contractum. pag. 435.
col. 2.

In maioratus successione extincta prima linea
vocata, succedit descendens ex secunda in-
clusa per vocationem alicujus, licet vocatus
sit sub conditione, si primus sine filiis de-
cesserit, & ille filios habeat, quia sufficit, ut
quocumque tempore deficiant, ut maioratus

sustineatur, & transeat successio ad descendentes vocati in casu deficientiæ etiam per representationem. p. 449. 450. 451. optime pag. 460. 461. & 462.

In maioratus successione quando detur representatio inter descendentes, & habeat locum representatio ex vocatione proximiorum. p. 457. 458. & 459.

In maioratus successione quando concurrunt duo nepotes, & vocatur senior, & unus ex primogenito est junior, alter ex secundo genito senior, quis succedat, & an habeat locum linea, vel representatio. pag. 463. n. 856.

In maioratu quando habeat locum representatio in successione hominis. p. 616. n. 53.

In maioratibus non habet locum representatio, nec linea, quando sunt instituti à transversalibus. p. 637. n. 61. p. 651.

Retrogratio, Retrogradi.

In maioratu quando linea habilis sit, & quando linea continuanda, & continetur in descendentes de linea in lineam, vel sit retrograda, postrograda, & reintegretur, vel non, & transeat ad fæminas exclusas, vel ad eorum filios masculos, & continetur etiam in maioratu agnationis in fæminam exclusam propter masculos, late resolvitur pro una, & altera parte. p. 436. n. 766. & seqq.

Maioratus successio descendit de linea in lineam, & non retrograditur, nec retrovertitur, & quare. p. 436. n. 766. & 767.

In maioratus successione fæmina exclusa, licet ex linea primogeniti, propter masculum remotiorem, si iste decedat absque masculis, non admittitur, nec in illa reintegratur successio, sed continuatur in filiam fæminam, aut sororem ultimi masculi, non obstante linea primogeniti postergata, & retrograta. pag. 436. num. 767. de ratione n. 768. 769. & 770.

Contrarium defenditur pag. 437. n. 771. & seqq. & p. 438. multis rationibus comprobatur.

Revocare, Revocatio.

An Papa revocare possit, vel alterare vocationes institutoris laici, & admittere fæminas ab eo exclusas in successione maioratus. pag. 75. n. 240. & seqq. pag. 84. num. 280. & seqq.

Maioratus institutio inita per testamentum an, & quando possit revocari. pag. 709. & seqq.

Reus.

In successione maioratus si Actor non probat consanguinitatem cum possessore ultimo, venit Reus absolvendus. p. 31. & 32.

Super maioratu mota lite tenetur Actor declarare ex qua via sit consanguineus institutoris per gradus distinctos, ad hoc ut Reus possit defendere se, & iudex judicare. p. 33. n. 79.

An veniat Reus absolvendus in maioratus successione, si non probet Actor qualitatem primogenituræ. p. 176 n. 607.

Consanguineus ad maioratum obtinendum non sufficit probare consanguinitatem, quando agit cum alijs præsumptivæ, nec generice, sed concludenter tenetur probare per gradus distinctos cum distinctione graduum, alias venit Reus absolvendus. pag. 180. n. 643. & seqq. & pag. 181. n. 648. & p. 182. & 184. n. 657. & seqq. & p. 185. 189 p. 228. & 229. ubi quando fit mentio de verbo gradu. p. 230.

Reus, maioratus possessor, quando absolvi debeat ex defectu probationis Actoris. pag. 196. 197. 199. & quare, pag. 203. col. 1. ad fin. pag. 204. ad fin. pag. 229. col. 2.

In maioratus successione non attenditur ad jus Rei, si Actor petens non probat suam intentionem. p. 344.

In maioratus successione quando non ostenditur institutio, nec probatur maioratum institutum fuisse, Reus absolvendus venit. pag. 453.

In maioratus materia, si Actor non probat, Reus absolvitur, & quare. p. 632. n. 47.

S

Sanguis.

In maioratu succeditur jure sanguinis, & non hæreditario. p. 259. col. 1.

Quando in maioratu succedit masculus ex voluntate testatoris, non habet locum regula, nec linea, nec proximitas, nec linea naturalis, sed qualitatis masculi, quam fundator exoptavit, & tunc attenditur proximitas respectu successionis, & non sanguinis; & tunc masculus remotior dicitur propinquior, & fæmina proximior, remotior. pag. 579. n. 92. & 93. & p. 580.

Ad maioratus successionem non admittitur qui de sanguine institutoris non est, licet sit ultimo possessori proximior consanguineus. p. 694. n. 342.

Scriptura.

Ad probationem consanguinitatis requisita ad successionem maioratus an magis credatur scripturis, quam testibus. p. 221. & 222. ubi exemplificatur à quibus debent extrahi, & quibus requisitis.

Sæcularis.

Sæcularis inclusio, aut vocatio, est exclusio Clericorum, & remotio Monachi, & vocatio Clericorum est sæcularium exclusio. p. 3. n. 14.

An sæcularis possit cognoscere de nullitate opposita contra sententiam latam in Ecclesiastico iudicio pag. 353. & 354. ubi etiam an exceptio opposita faciat supersedere. p. 371. & seqq.

Secundogenitus, & Secunda linea.

Secundogeniti inclusio est exclusio primogeniti. p. 3. n. 13.

In maioratus successione datur reintegratio lineæ primogenitæ, quæ prætendebatur esse postergata, & inter tertiam post extinctionem secunde lineæ masculorum. p. 439. n. 781. & p. 440. 441.

Maioratus masculinitatis quando fuit erectus, in quo non potest succedere fœmina, sed potest ejus filius masculus, si è vita decedat masculus ex prima filia, & succedat masculus ex secunda, & iste ultimum diem claudat extremum absque filiis, jam nato alio filio primogenitæ, & secunde, fratre ultimi masculi, & si uterque concurrat ad successionem, quis succedere debeat, an filius primogenitæ, an vero secunde, frater ultimi, & an in hoc casu detur reintegratio lineæ postergatæ, late pro utraque parte proponitur, & resolvitur quæstio. pag. 441. n. 784. & seqq.

Ad maioratum quando admittatur natus ex primogenito, si iam successit alter ex secundogenito procreato, & quando succedat revocabiliter, vel irrevocabiliter p. 443.

In maioratus successione quando concurrunt duo nepotes, & vocatur senior, & unus ex primogenito est junior, alter ex secundogenito senior, quis succedat, & an habeat locum linea, vel representatio. p. 463 n. 856.

In maioratus successione an linea fœminina postergata reintegrari debeat, & an reintegratio competat descendentes primogeniti, in quibus intravit successio ablata a fœmina, an vero masculis descendentes secundogeniti, qui reportavit sententiam contra fœminam, & quis in hoc casu succedat, & an fœmina soror ultimi possessoris, vel fœmina soror, aut filia primogeniti. p. 577. num. 87. & 88.

Sententia.

Sententia quando præjudicet in maioratus successione, vel non, exemplificatur. p. 57. n. 164. & 165. ubi etiam quando præscribitur eius nullitas, & implementum conditionis, & n. 166. & p. 59. n. 178. & seqq. & vide infra.

Pars II.

Ex possessoris confessione, & sententia lata extra an probetur consanguinitas ad successionem maioratus. p. 134. col. 2.

In maioratus successione quando sententia præjudicet, vel non. pag. 202. col. 2. & vide supra.

Quando maioratus iudicatus fuit per sententiam, victor facit lineam ad suos descendentes, & non transit ad aliam, nisi extinguatur. p. 232. n. 37. & 38.

In maioratus erectione sententia Iudicis Ecclesiastici secundum alternativam prolatam ad erectionem observanda est. p. 261. col. 2. & p. 262. explicatur.

In maioratus successione sententia lata contra possessorem prodest, & nocet etiam inter alios. pag. 302. n. 224. & pag. 303. 307. explicatur.

Sæcularis an possit cognoscere de nullitate opposita contra sententiam latam in Ecclesiastico iudicio. pag. 353. & 354. ubi etiam an exceptio opposita faciat supersedere. p. 371. & seqq.

Quando fœmina cum conditione contrahendi nuptias, aut matrimonium cum consanguineis institutoris, & natis ex generatione aliqua excludat masculum ex linea masculina in maioratu masculinitatis, aut agnationis artificiosa, & limitatæ, & ascendens excludatur à maioratu possessio à descendente, & valida sit talis conditio, & maioratus dicatur masculinitatis veræ, vel fictæ, temporalis, aut perpetuæ, & quid operetur sententia in hoc casu lata, pro utraque parte multa referuntur, & iudicatum refertur. pag. 508 n. 70. & seqq. usque ad p. 531.

In maioratus successione an linea fœminina postergata reintegrari debeat, & an reintegratio competat descendentes primogeniti, in quibus intravit successio ablata a fœmina, an vero masculis descendentes filij secundi, qui reportavit sententiam contra fœminam, & quis in hoc casu succedat, & an fœmina soror ultimi possessoris, vel fœmina soror, aut filia primogeniti pag. 577. n. 87. & 88.

In maioratus successione quando obstat sententia, vel non, & secunda dicatur nulla. pag. 739. & seqq. & p. 754.

Sequens.

In maioratus successione, extinctis primis gradibus, sequuntur, & habent principium sequentes gradus. pag. 36. num. 92. vers. Et.

Servus.

Maioratus erectio, & institutio facta in servo, an valeat, & quis succedat. p. 234. & 235.

Sexus.

In maioratus successione attenditur primo loco ad lineam, postea ad gradum, eo deficiente ad sexum, & post eum ad ætatem. pag. 16. in sententia, & n. 20.

In maioratus successione. habent locum quatuor qualitates, linea, gradus, sexus, & ætatis, & quomodo procedat, & intelligatur hac regula. pag. 76. n. 242. & n. 246. pag. 138. n. 437. & p. 139. n. 440.

In maioratus successione vocatus habet primum successionis locum, licet alij sint in meliori linea, gradu, sexu, & ætate. pag. 87. n. 290. pag. 93. pag. 138. n. 437. pag. 139. n. 440.

In maioratus successione quando consanguinei sunt in equali gradu, sexu, linea, & ætate, & nullus secundum juris dispositionem succedere potest, quia maioratus est individuus, per iudicium sortis decidenda est questio, & successio secundum sortem ablatam iudicanda est secundum jus, & institutoris voluntatem. pag. 126. n. 434. & 435. & p. 128. n. 436. & pag. 129. 130. 131. 132. 133. 135. 136. & 137.

Non obstante Rei privilegio possessionis. p. 128. n. 436. vers. Defectu.

Ad hoc ut cognoscatur ad maioratus successionem quis sit proximior per mortem ultimi possessoris, & in meliori linea, sexu, gradu, aut ætate ad hoc ut subrogetur linea, & succedat, quis querendus sit ascendens. p. 231. pag. 254. n. 102.

Ex quatuor qualitatibus requisitis ad maioratus successionem non est querendum de gradu, nisi in ipsa linea, nec de sexu nisi in pari gradu, nec de ætate nisi in eodem sexu. p. 231. n. 33. & p. 254.

Es quando detur equalitas gradus, & lineæ, & precedat aliquis. pag. 234. num. 41. & seqq.

Filius an possit representare sexum, vel ætatem. p. 236. n. 50.

Socius, Societas.

Societas quando contrahatur inter hæredes, & ex quibus inducatur, & quomodo lucra, & expensæ dividantur. pag. 607. 608. 609. 610. & quando dicantur facta ratione societatis.

Spes.

Ad hoc ut habeat locum linea, aut representatio non est necessarium quod pater, vel ascendens sit possessor, nec habeat ius certum, vel invariabile, sed sufficit spes probabilis succedendi, si casus occurreret, possit succedere. p. 238. n. 58. vers. Quare, & p. 248. n. 85. 292. 298. 311. 336. 341. 345. & seqq. explicatur, & contr. p. 394. & seqq.

Spurius.

Ad maioratus successionem prima successio est filiorum, & qui dicantur spurij, legitimi, illegitimi, naturales, bastardi, aut nati ex damnato coitu, & quando possint, vel non succedere, & probetur esse filios aliquorum, late resolvitur pag. 140. n. 445. & seqq. & pag. 141. 142. 143. 144. 145. 146. & seqq.

Et quid in filio legitimato per subsequens matrimonium. p. 141. n. 453.

Et quomodo probetur talis filiatio filiorum illegitimorum. p. 141. n. 455. & seqq. p. 142. 143. 144. 145. & 146. & seqq.

Et an presumatur potius filius naturalis, quàm spurius. pag. 141. 142. 143. 144. 145. & 146.

Maioratum quando filius præendit, aut hereditatem patris, & agit contra tertium, tenetur probare concludenter filiationem, & esse filium, & non sufficit assertio patris in testamento, neque probatio filiationis præsumptiva. p. 146. n. 469. 471. & seqq. & p. 162. & 169.

Contrarium refertur d. p. 146. n. 470.

Ex quibus presumptionibus, & modis probetur filiatio ad maioratus, aut bonorum successionem, refertur singillatim discurrendo per illas. pag. 147. n. 472. & vide verbum Filiatio.

Ad maioratus successionem non admittitur spurius, aut naturalis natus ex damnabili, & punibili coitu, nec dicitur de familia, domo, aut agnatione. pag. 653. n. 119. p. 654. n. 124. & 125. ubi etiam quod non sunt de linea, & ibi multa contra spurios, & p. 661. n. 149. & 150.

Nisi institutor vocet spurios, quia tunc succedunt p. 654. n. 123.

At vero si vocet naturales, tunc non censentur vocati illegitimi, nec spurij. p. 654. n. 123. vers. Pulchrum.

Ad maioratum an possit nominari spurius. p. 655. n. 128.

Subrogatio.

De maioratus subrogatione facta per Regis facultatem p. 331.

Substitutio, Substitutus.

Tot sunt substitutiones in maioratu, quot sunt personæ nominatæ. p. 40. n. 114.

In successione maioratus qui admitti curaverint tria probare tenentur, scilicet vocatum fuisse, habere qualitatem sub qua vocatus fuerunt, & casum substitutionis evenisse. p. 224.

In maioratus successione non habet locum conditio, si sine filiis decesserit, aut filios non habuerit, ut maioratus erectio caducet, si filij

Filij existant, quia conservatur ratione perpetuitatis, & quocumque tempore deficient, habet locum substitutio, & vocatio, quia talis conditio, si sine filiis, in maioratibus non dicitur resolutiva vocationis, aut substitutionis sequentis, sed tantum suspensiva lineae vocatae, dum filij vocati existerent. p. 463. n. 853. 854. & 855. & quare.

In maioratus successione substitutio est secundus gradus. p. 465. n. 9.

In maioratibus an, & quando filij naturales positi in conditione excludant substitutum. pag. 626. pag. 674. contrarium p. 680.

Et faciant deficere conditionem, si sine liberis. p. 664. n. 162. 665. n. 164.

Successio, aut Successor.

Successio maioratus quid sit, & successor quis dicatur. p. 2. n. 1. & seqq.

Successio de gradu in gradum quando detur, & de linea in lineam Ibid. n. 1.

Successor est, qui jure proprio succedit, & non qui non succedit. p. 2. n. 1. in fine.

Successio non fit in maioratu per saltum, sed ordinarie, & successive de linea in lineam, licet incipiat nondum constituto maioratu. p. 1. n. 2. ubi etiam quomodo.

Successor maioratus dicitur vocatus, & in institutione admissus p. 2. n. 3.

Successor maioratus dicitur, qui exceptus non est. p. 2. n. 6.

A successione maioratus inclusio, aut exclusio posita in vocatione, aut exheredatione pura, & non conditionali an admittatur; nam successoris habitas, inclusio, aut exclusio determinatur, quando conditio existit, & antecedens tempus nullum habet ad inclusionem, aut exclusionem effectum. pag. 2. n. 7.

Ad successione maioratus inclusio unius, est exclusio alterius. pag. 2. n. 8. explicatur p. 3. n. 17.

Successio unius, est exclusio alterius. Ibid. num. 9.

A successione maioratus inclusio, & vocatio unius lineae, est exclusio aliarum linearum. p. 2. n. 10.

Ad successione maioratus ex inclusione, aut vocatione simplici, atque absoluta masculinorum sequitur exclusio femininarum, & quare. p. 2. n. 11.

Ad successione maioratus inclusio, seu vocatio agnatorum an contineat exclusionem cognatorum, seu masculinorum ex feminis. p. 3. n. 12. & 13.

In successione maioratus inclusio, seu vocatio secundogeniti, omisso primogenito, est primogeniti exclusio p. 3. n. 13.

Ad successione maioratus inclusio, & voca-

Part II.

tus cum certa qualitate necessario, & requisita ab institutore maioratus est exclusio alterius, qui non habet talem qualitatem. pag. 3. n. 15.

An ad successione maioratus inclusio, & vocatio filiorum legitimorum, natorum ex legitimo matrimonio, sit exclusio filiorum legitimorum per subsequens. pag. 3. n. 15. & 16.

Inclusa quando non invenitur aliqua persona familia, sed potius videtur exclusa a maioratus successione, dicitur maioratus irregularis, & in hac vocatione ita est, & non regularis. p. 4. n. 19.

A successione maioratus exclusio, aut inclusio non admittitur, nisi apertissimis ostendatur verbis, aut evidentissimis dispositionibus, aut conjecturis colligatur, & quando dicatur. p. 4. n. 19. & seqq. explicatur.

A successione maioratus exclusio, aut inclusio solum restringitur ad casum expressum. p. 4. n. 20. & pag. 4. num. 21. & pag. 4. n. 22. & seqq.

In successione aut dispositione maioratus casus omissus non habetur pro omissio, sed pro tacite dispositio p. 4. n. 27. ad fin.

Ad successione maioratus admittitur inclusio, & non exclusio, qui non potest alium excludere, quia pro mortuo reputatur, & pag. 5. n. 28. 29. & 30. Neque per representationem, aut lineam admittitur. pag. 5. num. 32. & 33. Neque per gradum, aut proximitatem, neque per vocationem. pag. 5. n. 34. & 35.

A successione maioratus exclusio non admittitur per generalem inclusionem, & quare. p. 5. n. 35.

In successione maioratus ad hoc ut quis dicatur inclusio, exclusio facta in aliqua clausula de per se, an referatur ad omnes gradus, & vocationes, sive apponatur in principio, sive in medio, sive in fine, & an censetur sublata ex generali confessione. p. 5. n. 36. & 37.

Ad successione, inclusionem, aut exclusionem admittendam, an teneatur pars declarare nomina consanguineorum, aut ascendentium per gradus, aut tantum usque ad avos. pag. 5. n. 38.

De successione maioratus non potest agi in vita successoris, sed post ejus mortem agendum erit. p. 7. n. 1.

Successio maioratus ad quem proximiorum pertineat quando vocatur linea alicujus cognominis, familiae, & generationis. p. 8. 9. & 11. p. 13 p. 16.

In successione maioratus quando successio transeat de una linea ad alteram. pag. 9. & 10.

11. num. 8. pag. 12. vers. Neque, pag. 13. 14.
- In successione maioratus attenditur primo loco ad lineam, postea ad gradum, eo deficiente ad sexum, & post eum ad aetatem. p. 16. in sententia, & n. 20.
- Ad successione maioratus non solum dicuntur de sanguine institutoris descendentes, sed transversales. p. 16. n. 22.
- Et an sufficiat ad hoc praesumptiva probatio, vel requiratur concludens, ad hoc ut aliquis dicatur de sanguine institutoris. pag. 16. n. 23. & 24.
- Ad successione maioratus deficiente institutione an admitti debeat linea nobilior. pag. 17. col. 1. & pag. 18.
- In successione maioratus sententia quando faciat rem iudicatam, vel non, & praesudicent acta. p. 18. col. 2. & p. 19.
- Quando succedat in maioratu legitimatus. p. 18.
- A successione maioratus exclusio est exhereditatio. p. 2. n. 4.
- Successionis maioratus exclusio provenit a voluntate testatoris, & non est contra ius, sed secundum ius. p. 2. n. 5.
- Successio maioratus non vacat nisi per mortem naturalem, aut civilem possessoris. pag. 7. n. 1.
- Quando detur mors civilis ad hoc ut successio maioratus vacet, tam respectu Monachorum, quam delinquentium. p. 7. n. 1.
- Quomodo probetur mors naturalis ad hoc ut successio maioratus vacet per obitum ultimi possessoris. pag. 7. n. 1. ubi referuntur probationes ex quibus mors iustificetur ad successione, & provisionem beneficiorum, & pag. 8.
- Successio maioratus morte ultimi possessoris probata devolvitur ad proximiorum consanguineum legitimi possessoris de iure, & non de facto, nec intrusi, quia iste non dicitur inclusus, sed exclusus, & solum includitur, aut admittitur quis sit proximior illius, ad quem legitime, & de iure successio maioratus pertinebat, dummodo probet esse consanguineum proximiorum ultimi possessoris de sanguine institutoris, & ex via a qua provenit successio. p. 8. & 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. n. 21.
- Ad successione maioratus, & consanguinitatis probationem an sufficiat instrumentum testium ablatum sine partium citatione. p. 19. n. 25. & 26. & n. 28. & 29. & p. 20. explicat & p. 21.
- An succedant in maioratu naturales filii quando non apparet institutio, vel existit. p. 19. n. 26. & seqq. p. 21. 22. 23. 24. 27. & 28.
- In successione maioratus sententia lata ad favorem naturalium facit ius. pag. 19. n. 27. & quid in successione. p. 33.
- Ad successione maioratus non admittitur, qui non demonstrat se habere qualitates requisitas ad successione. p. 19. n. 28.
- Quoad successione inter maioratum, aut capellam non datur differentia. pag. 22. num. 37.
- Ad successione maioratus an naturales sint de linea, domo, familia, aut cognatione, & comprehendantur in tali vocatione, & quando. p. 22. n. 38. ubi etiam an dicantur filii, & p. 24. n. 43.
- Ad successione maioratus non admittuntur ascendentes. p. 24. n. 45. 46.
- Successori nullo actu voluntario praesudicare potest possessor maioratus. pag. 26. & n. 57. pag. 134.
- In successione maioratus si Actor non probat consanguinitatem cum possessore ultimo, venit Reus absolvendus. p. 31. & 32.
- Ad successione maioratus an requiratur quod sit consanguineus ex parte paterna, vel materna, & qualis ex istis inclusionem obtineat. p. 34. in princip.
- Ad successione maioratus consanguinitas non praesumitur, nisi probetur, & succedere volens tenetur probare consanguinitatem, & gradum, & esse proximiorum, & non sufficit in genere, quando comparet alter consanguineus, sed requiritur specifica cum graduum distinctione. p. 34. n. 83. explicatur n. 85. p. 35. & n. 86.
- Ad maioratus successione obtinendam habet praesentiam, qui habet certum gradum, & non qui probat in genere parentelam. pag. 34. num. 84. explicatur pag. 95. n. 85. & 86.
- In successione maioratus, extinctis primis gradibus, sequuntur, & habent principium sequentes gradus. p. 36. n. 92. vers. Et.
- Successio maioratus regulatur ex institutoris voluntate, & vocatione. p. 40. n. 113.
- Ad successione maioratus quae proximitas consanguineorum requiratur, & quae qualitas, & an requiratur tempore mortis ultimi possessoris, vel sufficiat si superveniat, & ex post facto nascatur alius proximior, & possit maioratus successione avocare ab eo, ad quem semel successio delata fuit, & quid si iam erat conceptus, & fuit posthumus, late disputatur pro una, & altera parte, & resolvitur, & refertur iudicatum. pag. 47. & seqq. & n. 131. & seqq. ubi etiam ampliatur, & limitatur, & agitur quando successio possit stare in pendentia, & pag. 63. 65. & pag. 72. & seqq. ad omnia, & pag. 88. & 95. & seqq.

seqq. & pag. 99. & limitatur p. 119. varijs modis, & p. 120.

In successione maioratus quando sententia praedicta, vel non, exemplificatur pag. 57. n. 164. & 165. ubi etiam quando praescribitur eius nullitas, & implementum conditionis, & num. 166. & pag. 59. n. 178. & seqq. & vide infra.

Ad successione maioratus quando successio intravit in una linea, non transiit ad aliam, donec aliquis ex praedicta linea superest. p. 75. n. 236. pag. 76. n. 244. pag. 105. n. 365. pag. 210.

In successione maioratus an Papa possit revocare, vel alterare vocationes institutoris laici, & admittere feminas ab eo exclusas. pag. 75. n. 240. & seqq. pag. 84. num. 280. & seqq.

In maioratus successione habent locum quatuor qualitates, linea, gradus, sexus, & aetatis, & quomodo procedat, & intelligatur haec regula. pag. 76. n. 242. & n. 247. p. 138. n. 437. & p. 139. n. 440.

Masculus ex femina in successione maioratus an comprehendatur in vocatione linea masculinae. p. 77. n. 249.

In successione maioratus incapax pro mortuo reputatur, & devolvitur successio ad capacem. p. 87. n. 289.

In successione maioratus vocatus habet primum successione locum, licet alii sint in meliori linea, gradu, sexu, & aetate. pag. 87. n. 290. pag. 93. pag. 138. n. 437. pag. 139. n. 440.

In maioratu succedit prima linea, & primogenita, & illa exiuncta ad secundam devolvitur successio, & sic ad tertiam. p. 121. n. 420. p. 129. col. 1. p. 197. col. 2.

Maioratus successio non potest esse in pendenti, & quando secus p. 131. & seqq. pag. 63. 65. & p. 133. col. 1.

Ad successione maioratus an probetur consanguinitas ex confessione possessoris, & sententia lata ex ea. p. 134. col. 2.

In successione maioratus proximitas gradus non computatur, aut numeratur respectu successione, & dicitur proximior qui est inclusus, aut vocatus expresse, aut tacite per conjecturas, & tunc remotior proximior in sanguine, ut proximior vocatus, & aut inclusus in successione; quia datur duplex proximitas, una respectu sanguinis, altera respectu successione, & ista praesentiam habet. p. 139. n. 438.

Prout etiam in maioratu dicitur proximior consanguineus, & non remotus, qui est in linea posteriori, licet sit in sanguine proximior ultimi possessoris. p. 139. n. 439.

Pars II.

In successione maioratus deficiente vocatione, & linea, intrant gradus, qui, cum agitur de matrimonio, computantur secundum juris Canonici dispositionem, & cum agitur de successione bonorum, aut aliarum rerum, computantur juxta juris Civilis dispositionem. p. 139. n. 441.

Et quomodo dicti gradus computentur, & considerentur ad maioratus successione, & matrimonium. pag. 139. num. 442. 443. & 444.

Ad successione maioratus regulariter primo loco admittitur filius primogenitus, & quis dicatur primogenitus, & quomodo probetur primogenitura. pag. 172. n. 587. & p. 173. n. 588. & p. 175. 176. p. 190. col. 2. p. 235. 236. 237. 238. 242. 246. col. 2.

In maioratus successione primogenitus filius admittitur, & omnes eius descendentes consentur vocati, & illis deficientibus, idem observandum est in secundogenito, & deinceps in alijs, & isti dicuntur vocati, & caeteri alij exclusi. pag. 173. n. 589. & 591. & p. 174. n. 592. 593. 594. 595. 597. & p. 175. & 176. p. 197. col. 2. & pag. 235. & seqq. 242. p. 246. col. 2. & p. 257.

Qui praetendunt maioratus successione inter transversales quomodo probetur consanguinitas, & proximitas, & quibus modis per exempla pag. 177. 178. & pag. 179. & pag. 193. & seqq.

Et quibus testibus probetur, & quomodo. p. 178. n. 622. 623. & 624.

Consanguinitas in maioratus successione an probetur per testes interrogatos ad perpetua rei memoriam, & quomodo. p. 179. n. 629.

Et quid in re antiqua, & quando instrumentum dicatur antiquum. p. 179. 214. & infra, & p. 222. & quibus requisitis probentur antiqua instrumenta.

Et an probetur per indicia, & praesumptiones, famam, & verba enuntiativa, per tractatum, & possessoris confessionem, & recognitionem. pag. 179. & 180. ubi explicatur, & pag. 182. 183. & 184. circa confessionis errorem, & quando probetur, vel non, & p. 193. & seqq.

Consanguineus ad maioratum obtinendum non sufficit probare consanguinitatem, quando agit cum alijs praesumptive, nec generice, sed concludenter tenetur probare per gradus distinctos cum distinctione graduum, alias venit Reus absolvendus, p. 180. n. 643. & seqq. & p. 181. n. 648. & p. 182. p. 184. n. 657. & seqq. & p. 185. 189. pag. 228. & 229. ubi quando fit mentio de verbo gradu, pag. 230.

Ad maioratus successione consequendam ad

- testes de auditu probent consanguinitatem, & quomodo, & quando. pag. 180. num. 645. 646. & p. 189. & 192. n. 667. & seqq. & an sint necessaria requisita Cap. licet ex quadam de testibus, & pag. 193. & seqq. usque ad n. 208. & 229.
- Maiores ratione perpetuitatis est transmissibilis ad omnes consanguineos, & usque ad millesimum gradum potest durare successio, & quando possessor decedit sine descendibus, perpetuitas conservatur in illis, qui sunt ex nomine, & parentela institutoris, & eis, qui fuerint ex meliori linea. pag. 191. col. 2.
- Maiores successio est res gravis. p. 192. num. 669. vers. Maxime.
- In successione maioratus servanda est institutoris voluntas. p. 225. n. 6.
- In equali gradu succedit masculus ex sexu, & excludit feminam. p. 228. col. 2. & pag. 229. p. 230. 232.
- In maioratus successione succedit descendens ex una linea, in qua ingressa fuit successio, & non transit ad aliam nisi extinguatur. p. 233. & supra, & p. 236. n. 46 pag. 242. pag. 250. 258 pag. 263. pag. 270. & 271. 275. 292. 293. 295. 296. 298. 310. 342. n. 395. p. 344. & seqq. explicatur p. 436 n. 762. & 763. explicatur.
- Successio maioratus non ascendit, sed descendit. p. 292. n. 191.
- In maioratus successione quando admittatur exemplum institutionis, & probet, vel non. p. 294. col. 2. & p. 295.
- In maioratu factis pluribus gradibus substitutionum, ille primo succedit, quem testator primo loco vocavit. p. 298. col. 2.
- Maiores successio debet regulari secundum fideicommissorum regulas in non exceptatis. p. 299. n. 216. 305. n. 233.
- In maioratus successione sententia lata contra possessorem prodest, & nocet etiam inter alios. pag. 302. n. 224. & pag. 303. 307. explicatur.
- In successione maioratus quando non constat de testatoris dispositione desertur successio eo modo quo succeditur abintestato. pag. 312. n. 264.
- In maioratus successione semper præcedit proximior consanguineus ultimi possessoris, vide verbum Ord. lib. 4. tit. 100. in princip. & pag. 318. & seqq. & 328. & 330. 331. 338. 339. 341. 342. 343. & vide verb. Ord. lib. 4. tit. 100. §. 2. pag. 345 n. 400. p. 351. & 403. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. & p. 417. 418. & seqq. 429.
- In successione maioratus gradus sunt computandi secundum juris communis dispositionem. pag. 334. col. 1. pag. 353.
- In maioratus successione quando detur nullitas, ex eo quia circa materiam vitam vota, & deliberationes prolatae fuerint à Senatoribus, & iudicibus. p. 360. 361. 362.
- Ad maioratus successione quando quis censeatur vocatus specialiter, vel generaliter, & ut talis succedat. p. 363. & 364.
- In maioratus successione successio regulanda est per lineas, & representationem, quando ultimus possessor absque descendibus è vita decessit, & querenda est linea, in qua successio subrogetur, & quomodo querenda sit, & derivanda. p. 432. n. 736. & 727.
- Si maioratus successio alicui iudicata fuit, ab illo incipit linea, & in suos descendentes continuatur successio per lineas. p. 432. n. 738.
- Nisi aliud disponat institutor. Ibid. n. 739.
- Tam expresse, quam tacite, & quibus conjecturis. Ibid. n. 739.
- Ad representationem aut lineam admittendam, vel negandam regulariter recurritur ad voluntatem institutoris. p. 432. n. 739. 740. & vide supra.
- Licet representatio in maioratus successione in dubio non sit admittenda, nec linea, nihilominus tamen contrarium tenent multi, & multo fortius si in aliqua institutionis parte admittatur, tunc enim in casu dubio admittitur, & in quo non datur expressa illius exclusio. pag. 433.
- Maiores successio descendit de linea in lineam, & non retrograditur, nec retrovertitur, & quare. p. 436. n. 766. & 767.
- In maioratus successione femina exclusa, licet ex linea primogeniti, propter masculum remotiorem, si iste decedat absque masculis, non admittitur, nec in illa reintegratur successio, sed continuatur in filiam feminam, aut sororem ultimi masculi, non obstante linea primogeniti postergata, & retrogata. p. 436. n. 767. de ratione n. 768. 769. 770.
- Contrarium defenditur pag. 437. n. 771. & seqq. & p. 438. multis rationibus comprobatur.
- In maioratus successione masculus primæ lineæ, qui post successionem natus fuit, non potest excludere successores descendentes, aut transversales lineæ secundæ, in qua intravit successio, vel ingressi sunt in possessionem, quia attenditur tantum linea recta sequens, & proximior ultimo possessori, & non linea præcedens, ex qua exiit exclusio, & tunc an reintegretur successio. p. 437. n. 770.
- Contrarium defenditur pag. 437. num. 771. & seqq. & pag. 438. multis rationibus comprobatur.

In maioratus successione quando datur, vel non reintegratio lineæ, & quando revertatur retro, & reintegretur, vel alterius progrediatur, & transeat successio de una linea ad aliam. p. 438. n. 772. & seqq.

In maioratus successione femina semel exclusa, non semper manet exclusa, & solum durat suspensio, quantum durat persona, & masculus qui eam exclusit, & absque masculis linea eius extincta, poterit qui semel fuerit exclusus succedere, & in illo successio reintegrari, quia dicitur suspensio, & cessante causa exclusionis cessat exclusio. p. 438. n. 775. & seqq. & 439.

In maioratus successione datur reintegratio lineæ primogenitæ, quæ prætendebatur esse postergata, & inter tertiam post extinctionionem secundæ lineæ masculorum. pag. 439. n. 781. & p. 440. 441.

Maioratus masculinitatis quando fuit erectus, in quo non potest succedere femina, sed potest ejus filius masculus, si è vita decedat masculus ex prima filia, & succedat masculus ex secunda, & iste ultimum diem claudat extremum absque filijs, jam nato alio filio primogenitæ, & secundæ, fratre ultimi masculi, & si uterque concurrat ad successionem, quis succedere debeat, an filius primogenitæ, an vero secundæ, frater ultimi, & an in hoc casu datur reintegratio lineæ postergatæ late pro utraque parte proponitur, & resolvitur questio pag. 441. n. 782. & seqq.

In maioratus successione frater non est de linea fratris. p. 442. col. 2.

In maioratus successione quod testator disposuerat, si interrogatus fuisset, ita ad vocationem inducendam intelligendum est. Ibid.

Ad maioratum quando admittatur natus ex primogenito si jam successit alter ex secundo genito procreato, & quando succedat revocabiliter, vel irrevocabiliter. p. 443.

In maioratus successione linea possessoris extincta, ad quam revertatur successio, & tunc quis succedat ex lineæ prerogativa, & de variis lineis, & quando succedatur ex linea, vel non. pag. 448. n. 796. & p. 449.

In maioratus successione quando contravenitio possessoris præjudicet alijs successoribus. p. 450. & 451.

In maioratus successione quomodo intelligantur verba, hæredes, vel successores. p. 451. col. 2.

In maioratus successione quando debeat edi originalis institutio, ad hoc ut actor admittatur ad successionem consequendam. p. 460. n. 827. & seqq. ubi etiam de falsitate opposita, & p. 461.

In maioratus successione quando concurrunt duo nepotes, & vocatur senior, & unus ex primogenito est junior, alter ex secundo genito senior, quis succedat, & an habeat locum linea, vel representatio. pag. 463. n. 856.

In maioratu ordo succedendi provenit ex testatoris, & institutoris voluntate, & de ejus speciebus. p. 464. n. 1.

Maioratus regularis, & irregularis, quis dicatur, & quomodo in eo succedatur. p. 464. n. 2.

Maioratus in dubio an censendus sit regularis, an irregularis. p. 464. n. 3.

Si probetur bona esse maioratus, & non invenitur institutio, regularis censendus est, & per regulas maioratus deferenda erit successio. p. 464. n. 4. 5. & 8.

Maioratus successio pertinet ad unum, nisi colligatur testatorem voluisse dividere bona in duos vocatos, quia tunc non succedit unus, sed fit divisio, & dicuntur duo maioratus, in quibus succedit consanguineus, & descendens vocati, licet omnia bona indivisa possiderentur ab uno. p. 465. n. 9. & 10. & p. 466. 467. & 468.

Quando ad maioratum sunt duo, aut plures vocati, an succedant omnes æqualiter, vel ordine successivo. pag. 468. n. 18. & 19.

In maioratu masculinitatis succedunt masculi ex feminis, & non femina, & quare. pag. 468. n. 2. p. 469. n. 3. & 4.

Ad maioratus successionem quando concurrunt masculi ex femina proximiores ultimo possessori, & melioris lineæ, qui succedant, & vocatio masculorum an comprehendat tam masculos ex masculis, quam masculos ex feminis, & quando femina succedere possint, vel non in dicto maioratu, latissime resolvitur pag. 469. num. 5. & seqq. usque ad pag. 492. n. 131. ubi etiam quid data facultate nominandi, ubi de agnatione agitur. pag. 487. 488. 489. & quando appellatione masculorum veniant masculi ex femina, & descendunt ex duobus, vel una femina, & p. 492.

In maioratu qualificata masculinitatis non possunt succedere femina, nec ejus descendentes, licet propinquiores, sed devolvitur successio ad masculos de linea masculina, licet remotiores, & quomodo intelligatur vocatio lineæ masculinæ. p. 493. n. 4. & seqq. Virum filia femina ultimi possessoris masculi sit de linea masculina, & possit succedere concurrente masculo remotiore. p. 493. num. 6. 7. & 8.

Ad maioratus successionem quando requiruntur multæ qualitates in dispositione, ad hoc

- ut habeat locum successio etiam in qualitatibus masculinitatis, omnes debent concurrere copulative, aliter vitiatur, & nullius est momenti vocatio, & dispositio. pag. 494. n. 9.
- In maioratu artificiosæ, aut limitatæ agnationis tantummodo succedunt masculi ex masculis, & excluduntur feminae, earumque descendentes licet propinquiores, & in meliori linea possessoris, & non admittuntur, nisi subsidiarie post masculos extinctos, & quando, & quomodo procedat. p. 495. n. 7. & seqq.
- In successione maioratus in vocatione, aut appellatione fratris an veniant soror, & ejus filij. p. 563.
- In maioratus successione an linea feminina postergata reintegrari debeat, & an reintegratio competat descendentes primogeniti, in quibus intravit successio ablata à femina, an vero masculis descendentes filij secundi, qui reportavit sententiam contra feminam, & quis in hoc casu succedat, & an femina soror ultimi possessoris, vel femina soror, aut filia primogeniti. p. 577. n. 87. & 88.
- Quando in maioratu succedit masculus ex voluntate testatoris, non habet locum regula, nec linea, nec proximitas, nec linea naturalis, sed qualitas masculi, quam fundator exoptavit, & tunc attenditur proximitas respectu successione, & non sanguinis, & tunc masculus remotior dicitur propinquior, & femina proximior, remotior. p. 579. n. 92. & 93. & p. 580.
- Maioratus quando est agnationis rigorosæ, deficientibus masculis, si vocati sunt masculi ex filia, aut femina, & cetera exclusæ per masculos ex femina vocatos, conservatur agnatio artificiosa, & post primum succedunt masculi illius descendentes, sicuti succedere debent masculi ex masculis, & tunc cognati transformantur in agnatos veros. p. 580. n. 94.
- Et an in hoc maioratu succedat femina, vel excludenda veniat, & an per illam conservetur agnatio. Ibid. n. 95.
- In maioratu facta vocatione de masculis ad agnationem artificiosam introducendam non comprehenduntur feminae, cum inveniuntur exclusæ, & non possint habere agnatos, sicuti fictione testatoris potest habere masculus, & illis deficientibus, ne maioratus extinguatur, potest succedere femina. p. 580. n. 96. & 97. & p. 581.
- In maioratus successione quando exclusus ex uno capite possit succedere ex alio, & quando femina exclusa specialiter possit succedere ex generali vocatione, & quando filius ex capite, Unde liberi, exclusus, admitatur ex alio capite Unde agnati, vel cognati, & exclusus possit venire ad successionem, & recuperare, aut reintegrare ex vocatione generali successionem amissam ex capite speciali exclusionis. pag. 581. per totam, & pag. 582.
- De exclusionem feminarum facta ab institutore maioratu: quando turpiter cum flagitiosa fæditate vivunt, aut inhoneste existunt, & quando succedant, vel non in maioratu, & an ex hac causa possint excludi ab institutore, & quare, & an filij possint succedere, & legitimentur per subsequens matrimonium. pag. 582. §. unic. n. 104. & seqq. & p. 583. 584. 585. & 586.
- Si in maioratu inveniatur clausula, in qua semper, & in omni tempore feminae excludantur, & masculi includantur, semper, & in omni tempore, & in omni casu succedunt masculi. p. 586. n. 128.
- In maioratu quando possint succedere Monasteria, Moniales, Monachi, vel non, & ex quibus clausulis censeantur inclusi, vocati, vel exclusi. pag. 587. n. 1. & seqq. ubi ad varios casus exemplificatur, distinguitur, & resolvitur, & pag. 588. 589. 590. usque ad pag. 606. ubi etiam adducuntur conjecturæ ex quibus probatur exclusio Monachorum; ubi etiam de Religiosis Societatis Iesu, & de eorum professione, & successione.
- In maioratu quando succedat fiscus. pag. 588. & 589.
- In maioratibus ordo succedendi appositus in prima institutione, censeatur repetitus in omnibus descendentes. p. 595. n. 42. & pag. 596. n. 45.
- De Clericorum inclusionem, vel exclusionem à successione maioratus non solum propter Clericatum, sed etiam ratione incapacitatis contrahendi matrimonium, & habendi filios, descendentesque legitimos, & an possint ab institutore excludi, & an ex hac exclusionem censeantur etiam exclusi impotentes, & feminae generationis incapaces propter ætatem, aut incapacitatem, & quid si superveniat qualitas Clericatus post successionem. p. 606. n. 1. & seqq. cap. 19.
- Clerici possunt vocari ab institutore maioratus ad ejus successionem, & ex hac vocationem censeantur laici exclusi, & talis Clericorum exclusio observanda est, dummodo de illa appareat. pag. 606. num. 1. 2. & 3. & p. 617.
- Quando institutor maioratus requirit Clericatum in vocato tempore successione, non sufficit

sufficit quod superveniat, & quando secus. Ibid. & p. 607. & 608. n. 12. & p. 611. num. 28. & 29.

In maioratu quando habeat locum representatio in successione hominis. pag. 616. num. 53.

In maioratus successione ille, qui alias ex dispositione juris ad successione maioratus non erat admittendus, sed excludendus, si in aliquo casu ex dispositione institutoris vocatur, extra suum casum admitti non potest. p. 616. n. 57.

In maioratu quando possit succedere impotens. pag. 617. & 618.

De exclusione filiorum naturalium, spuriorumque, & legitimorum, & quando dicti naturales, spurij, aut legitimi, eorumque filij legitimi possint succedere, vel non in maioratu, & censeantur inclusi, vel exclusi à dicta successione illegitimi. pag. 623. & seqq. cap. 20. per tot.

Filij naturales si excluduntur tacite, aut expresse, non succedunt in maioratu; at vero si non excluduntur, neque vocantur, controversum est an succedant. p. 623. num. 1. & seqq. ubi pro utraque parte multa referuntur. pag. 625. n. 13. & seqq. p. 630. 633. n. 50. 662. & seqq. 676. & seqq. late p. 678. & seqq. ex clausulis legitimisationis.

Filij naturales à successione maioratus excluduntur. pag. 623. num. 14. pag. 627. per tot. 630. 631. 633. 635. 637. n. 61. pag. 638. 639. 640. 641. 654. 658. 659. optime pag. 662. & seqq. p. 676. n. 250. & seqq.

Contrarium pag. 628. 630. 632. col. 2. p. 678. & seqq.

Et quid præcedentibus conjecturis. pag. 633. 664.

Filij legitimi an, & quando succedant in maioratu, vide supra, & p. 623. n. 2. pag. 625. num. 9. 629. 635. 636. 641. 642. 643. 644. 647. 652. 653. 654. 655. 658. 659. 660. 661. optime 662. & seqq. 666. & seqq. 670. 673. n. 230. p. 675.

Contrarium p. 663. 664. 665. 678. & seqq. explicatur ex clausulis legitimisationis.

Filij legitimi dicuntur dispensati, & non possunt succedere contra patris voluntatem. p. 673. n. 226.

Cessio maioratus solum cohæret personæ cedentis, & non hæredibus, nec alijs successoribus. p. 649. 650. 655.

In maioratus successione exclusio ingrati quomodo intelligatur. pag. 652. 653. ubi etiam an extendatur ad hæredes, vel successores, aut ad alios consanguineos, & quando exclusio sit realis, vel personalis, & p. 655. 656. quando venit ex propria persona.

Maioratum successores non capiunt bona ab ultimo possessore, sed ab institutore. pag. 677. n. 256.

Maioratus institutus à marito, & uxore an sit duplex, vel unicus, & quis succedat, & an dividatur. p. 695. 698. & vide sup. 699.

Maioratus successor non potest vocare filium ad maioratum, quando ad illum ex institutione non pertinet. p. 697. n. 359.

In maioratus successione quando admittatur exceptio, de te non loquitur institutio, aut vocatio. p. 706. n. 400.

Superveniens, Supervenire.

Ad maioratus successionem quæ proximitas consanguineorum, & quæ qualitas requiritur, & an requiratur tempore mortis ultimi possessoris, vel sufficiat si superveniat, & ex post facto nascatur alius proximior, & possit maioratus successionem avocare ab eo, ad quem semel successio delata fuit, & quid si jam erat conceptus, & fuit posthumus, late disputatur pro una, & altera parte, & resolvitur, & refertur iudicatum. pag. 47. & seqq. & n. 131. & seqq. ubi etiam ampliatur, & limitatur, & agitur quando successio possit stare in pendenti, & pag. 63. 65. & pag. 72. & seqq. ad omnia, & p. 88. & 95. & seqq. & p. 99. & limitatur p. 119. varijs modis, & p. 120.

Ad successionem maioratus habitas, & capacitas attendenda est tempore mortis ultimi possessoris, & non sufficit superveniens. pag. 343.

Suspensio.

In maioratus successione femina semel exclusa, non semper manet exclusa, sed solum suspensio durat, quantum durat persona, & masculus, qui eam exclusit, & absque masculis linea ejus extincta, poterit qui semel fuerit exclusus succedere, & in illo successio reintegrari, quia dicitur suspensio, & cessante causa exclusionis, cessat exclusio. p. 438. n. 775. & seqq. & 439.

In maioratu quando faminarum exclusio dicitur suspensio, & cessante causa cesset exclusio, & femina succedere possint, & earum impedimentum sit temporale, ita ut cessante eo admittantur, & masculis remotiores excludantur. pag. 573. n. 75. & seqq. & pag. 574.

T

Tacite, Tacitus.

Ad maioratum quando quis dicatur tacite, aut expresse vocatus, & tacitum quando possit vincere expressum, & è contra. p. 225. n. 3.

Tempus, Temporaliter, Temporalis.

Maioratus institutio licet non appareat bona censentur vinculata, si tempore longinquisimo, aut immemoriali, uti talia possideantur, vide supra, & p. 121. & pag. 122. 123. ubi quando possessa a seniore sine divisione.

Maioratus bona mutant naturam, & successionem per temporis lapsum, & prescriptionem, & quando, & quomodo. p. 203. n. 225. 323.

Maioratus quando censeatur institutus temporaliter, vel perpetuo, ita ut extinguatur, & in ultimo bona maneant libera in ultimo vocato, & succedere possit haeres abintestato, & filij positi in conditione censeantur vocati, & positi in dispositione, & onus missarum inducat maioratum. p. 454. & 455.

Quando femina cum contrahendi nuptias, aut matrimonium conditione cum consanguineis institutoris, & natis ex generatione aliqua, excludat masculinum ex linea masculina in maioratu masculinitatis, aut agnationis artificiosa, & limitata, & ascendens excludatur a maioratu possesso a descendente, & valida sit talis conditio, & maioratus dicatur masculinitatis verae, vel fictae, temporalis, aut perpetuae, & quid operetur sententia in hoc casu lata, pro utraque parte multa referuntur, & iudicatum refertur. pag. 508. n. 70. & seqq. usque ad p. 531.

Maioratus bona praesumuntur spatio temporis 40. annorum. p. 661. n. 147.

Tertia.

A successione maioratus an excludatur Monachus, aut Monialis, quando institutio habet onus nominis, & tertiae annexationis p. 27. n. 59.

Tertiae annexatio quando habeat locum ad maioratum, & clausula illius sit valida. p. 38. & p. 41. n. 117. & p. 42. n. 125.

De clausula annexationis tertiae ad maioratum, & quando habeat locum. p. 332.

In maioratu quomodo, & quando habeat locum annexatio tertiae, & obligatio portandi nomen, & arma. p. 590. 591. & 594.

Tertius.

Tertij juris allegatio an, & quando admittatur. p. 11. n. 8. p. 12. vers. Licet, p. 14. n. 16. in fin. 18. p. 15.

Tertij jus quando possit allegari in maioratu. p. 32. n. 72.

In maioratus successione quando admittatur exceptio de jure tertij p. 498. n. 16. & seqq. & 499. & 500. & 501. & 502.

Vide verb. Institutio.

Testamentum.

Maioratus institutio inita per testamentum an, & quando possit revocari. p. 709. & seqq.

Testis.

An testium instrumentum ablatum sine citatione partium sufficiat ad maioratus successionem, & consanguinitatis probationem. pag. 19. n. 25. & 26. & n. 28. & 29. & pag. 20. explicat. & pag. 21.

Per testes de auditu an probetur consanguinitas, & quid quando sint contrarij circa dispensationem, & datur pro unis verisimilitudo, & pro alijs non. pag. 32. n. 73. & pag. 33. & vide infra.

Testes de auditu quando probent in successione maioratus consanguinitatem, & primogenituram. p. 121. n. 410. & infra.

Quibus testibus probetur consanguinitas, & proximitas, & quomodo. pag. 178. num. 622. 623. & 624.

Ad maioratus successionem consequendam an testes de auditu probent consanguinitatem, & quomodo, & quando. pag. 180. n. 645. & 646. & p. 189. & 192. num. 667. & seqq. & an sint necessaria requisita Cap. licet ex quadam de testibus, & pag. 193. & seqq. usque ad n. 228. & 229.

In maioratus successione in re antiqua quomodo probetur consanguinitas, & quibus probationibus, & testibus proximitas, & ascendentia, aut descendencia probetur, & de probatione resultante ex antiquitate, & quando, & quomodo probet antiquitas, & quod dicatur tempus antiquum, & alia multa de antiquitate, & de requisitis ad eam probandam. pag. 193. n. 673. & seqq. p. 206. & 207. 208. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. & exornatur p. 222.

Ad maioratus successionem admittitur probatio antiquita, & in re antiqua testes de auditu cum alijs adminiculis, de quibus pag. 220. & 221.

Ad consanguinitatis, requisitae ad successionem maioratus, probationem, an magis credatur scripturis, quam testibus. pag. 221. & 222. ubi exemplificatur, a quibus debent extrahi, & quibus requisitis.

In maioratus successione an declaratio possessoris probet ex testibus justificata. pag. 229. n. 26. & vide supra.

In maioratus successione, ut consanguinitas probetur, testes debent gradus specificare, & personas, & cognoscere lineas, de quarum gradibus deponunt. p. 342. col. 2.

Consanguinitas ad maioratus successionem quomodo, & quando probet, & quibus testibus. pag. 638.

Transactio.

Maioratus renuntiatio tantum durat in vita renuntiantis, & post mortem devolvitur ad proximorem consanguineum. p. 26. ubi etiam de transactione.

In

In successione maioratus cessio, & transactio, aut renuntiatio non obstat successoribus post mortem renuntiantis, sed tantum in vita ad fructus commoditatem, & an fieri possit cū extraneo, aut tantum cum consanguineo. p. 130. col. 2. 131. 132. 133. 134. 135. 136. col. 2. 137. & 138.

Transmissibilis, Transmissio.

Maioratus sui natura inducit perpetuitatem, & ideo est transmissibilis ad omnes de familia. p. 23. n. 40.

Inter transversales qui prætendunt maioratus successionem quomodo probetur consanguinitas, & proximitas, & quibus modis per exempla. p. 177. & 178. & p. 179. & 193. & seqq.

Et quibus testibus probetur, & quomodo. pag. 178. n. 622. 623. & 624.

Consanguinitas in maioratus successione an probetur per testes interrogatos ad perpetuam rei memoriam, & quomodo. pag. 179. n. 629.

Et quid in re antiqua, & quando instrumentum dicatur antiquum. pag. 179. n. 214. & infra, & p. 222. & quibus requisitis probent antiqua instrumenta.

Et an probetur per indicia, & præsumptiones, famam, & verba enuntiativa, per tractatum, & possessoris confessionem, & recognitionem. p. 179. & 180. ubi explicatur, & p. 182. & 183. 184. circa confessionis errorem, & quando probetur, vel non, & p. 193. & seqq.

Consanguineus ad maioratum obtinendum non sufficit probare consanguinitatem, quando agit cum alijs præsumptivè, nec generice, sed concludenter tenetur probare per gradus distinctos cum distinctione graduum, aliàs venit Reus absolvendus. p. 180. num. 643. & seqq. & p. 181. n. 648. & p. 182. 184. n. 657. & seqq. & p. 185. 189. & 228. & 229. ubi quando fit mentio de verbo gradu. p. 230.

Ad maioratus successionem consequendam an testes de auditu probent consanguinitatem, & quomodo, & quando. p. 180. n. 645. 646. & p. 189. p. 192. n. 667. & seqq. & an sint necessaria requisita Cap. licet ex quadam de testib. & p. 193. & seqq. usque ad num. 208. & 229.

Lineæ primogenitæ prærogativa ad maioratus successionem unde veniat, & an ex jure transmissionis, aut ex representatione. pag. 236. 237. & 238.

In maioratus successione quando habet, vel non locum transmissio. p. 333. col. 2.

Transversalis.

In defectum descendantium transversalis con-

Pars II.

sanguineus proximior succedit, & censetur nominatus in maioratus successione. p. 207. col. 1. p. 208. 209. & 210.

In maioratus successione quando detur representatio inter descendentes, vel transversales institutoris, vel possessoris. p. 231. p. 236. 237. & seqq. ad omnia.

In maioratus successione quando linea primogenita attēdatur inter transversales. p. 237. n. 54. & 55. p. 238. p. 258. & seqq.

Quando maioratus à transversalibus est institutus, an sit casus omissus in Ord. quando contendunt descendentes ultimi possessoris, & an tunc habeat locum representatio. p. 253. 258. 264. & 265.

In maioratus successione an deriventur tantum linea, & representatio ab ultimo possessore, vel possint derivari ab antecedentibus, licet derivans sit transversalis. p. 253. col. 2. p. 263. & 264.

In maioratu instituto per transversales, quando pertendentes sunt transversales ultimo possessori non est casus provisus à Lege Regni, sed manet in juris cōmunis dispositione, & quæ ista sit, & quis succedat per obitum ultimi possessoris per lineam, aut representationem pag. 253. 254. 256. 258. 259. 264. 265. pag. 277. 305. 310. 314. 330. 403. & seqq. 410. 411. 413. 419. 430. 431. 432.

In maioratus successione succeditur per lineas, & representationem, tam de jure Regio, quam communi, etiam inter transversales descendentes ab ultimo possessore. pag. 265. 303. 304. 305. 306. 315. & p. 340. Vel ab institutore p. 266.

Inter transversales non attenditur linea, sed gradus, & quomodo procedat. pag. 268. & 269. & 270. & infra.

In maioratus successione non habet locum representatio inter transversales ultra fratres, fratrumque filios, nec linea. p. 318. n. 292. & seqq. p. 320. 322. 323. & seqq. & 330. 331. 332. 334. 338. contr. 389. & seqq. p. 400. & seqq. & 406. & seqq. p. 410. 411. & seqq. p. 413. 414. 415. 416. 429.

In maioratus successione instituti à transversali, si contendunt descendentes duorū fratrum institutoris, non habet locum linea, nec representatio, & quare. p. 328. & 329. & seqq. 409. 410. 411. 413. 414. 415. 418. & seqq. 429.

In maioratus successione quando institutor est transversalis, & contendentes sunt collaterales, non habet locum, nec linea, nec representatio. p. 338. & 339. 340. 341. contr. p. 389. & seqq. contr. p. 394. & seqq.

Transversalis linea in maioratus successione non attenditur, nec tertia linea, sed solum

Dddd

pri-

primogeniti, & possessoris. p. 346. n. 402. p. 350. 378. 379. contr. pag. 394. & seqq.

Tutor.

Si tutor, aut hæres morosus fuerit in maiora- tus erectione, an teneatur ad fructus solven- dos, sicuti in legato tenetur morosus. p. 262. & 263. ubi multa de mora circa restitutio- nem fructus maioratus legati, & prælega- ti; & quid sit prælegatus.

V

Verbum, Verba.

Verba: Tornará aos herdeiros da Esteva. p. 13.

Verba: Assim da maneira que lhos deixa. p. 13. n. 13.

Inclusio, aut exclusio à maioratus successione non admittitur, nisi apertissimis ostendatur verbis, aut evidentissimis dispositionibus, aut conjecturis colligatur, & quando dica- tur. p. 4. n. 19. & seqq. explicatur.

Verba: De tal geração. p. 21. 22. 23. 25.

Verba: Herdeiros forçados, quomodo intelli- gantur. p. 24. n. 48.

Verba: Não havendo herdeiros de seu ir- mão, nem de seus filhos. p. 25.

Verba: Herdeiros mais chegados. p. 29. p. 252.

Verba: O parente mais chegado que seja da minha linhagem. p. 31.

Verba: Ao meu parente mais chegado da li- nha de meu pay, ou mãy. pag. 34. n. 82. & seqq. pag. 56.

Verba: Tomará, & casará. p. 55. & 56.

Verba: Por morte de ambos. Ibid. & p. 59.

Verba: Que se acharem afa, ou sua morte. pag. 72. n. 224. & seqq. pag. 95. & seqq. p. 314. n. 398.

Verba: Se ahi ouver, & se hl não ouver. p. 73. n. 228. & seqq.

Verba: Mando que mulher nenhũa succeda neste morgado. p. 106. n. 369. & seqq.

Verba: Filho, neto. pag. 114. n. 399.

Verba: Filho primeiro lidimo, & barão. pag. 117. n. 404. & seqq.

Verba: Da sobredita maneira. p. 212. col. 1.

Verba: Parente meu mais chegado. p. 230. 232.

Verba: E sendo caso que elle morra antes de casar, ou depois de casado, sem filhos, pos- suirá esta Capella o meu parente mais chegado, quer macho, quer femea, & fal- tando herdeiro da linha direita, hirá esta Capella aos parentes mais chegados da linha transversal da parte de meu pay, & serãõ sempre femeas. p. 232. n. 36.

Verba: A seu filho, ou filha, & descenden-

tes. pag. 232. n. 38.

Verba: Querendo elle vir a esta Cidade a pos- suir as ditas propriedades. p. 233.

Verba omnia institutionis sunt consideranda. pag. 225. col. 2.

Et una explicant alia. p. 234.

Verba: Não havendo descendentes, em tal caso venhão ao meu parente mais chega- do. p. 242. col. 2.

Verba: Nem outro descendente, assim, & da maneira acima declarada. p. 247.

Verba: E não havendo linha masculina da dita geração de minha sobrinha D. Anto- nia, virá em tal caso à geração de minha sobrinha por linha feminina, & não ha- vendo pessoa de geração sua, virá o dito morgado ao parente mais chegado. pag. 255. n. 107. & 108.

Verba: O primogenito será administrador. p. 257.

Verba: Em tal caso succederá o mais chega- do à minha linhagem. p. 257. ad fin.

Verba: Em quanto senão comprarem bens para a dita Capella, se hirãõ dizendo as missas. p. 263.

Verba: Não sendo Freyras. p. 263.

Verba: E assim andarà na linha, & geração. p. 263.

Verba: Poderá nomear a pessoa que quizer. † p. 267.

Verba: Succeda o legitimo de legitimo ma- trimonio; an sufficiat legitimatio per sub- sequens. p. 354. 355.

Verba: Virá a minha filha, com tanto que ella não tenha cometido coufa deshone- sta. p. 355. n. 436.

Verba: E onde ouver macho da minha ge- ração, não succederá femea. p. 416. 417.

Verba: Queria que succedesse na administra- ção da Capella hũa pessoa da geração da linha de seu marido, & sogro, que for pa- rente mais chegado. p. 429.

Verba: Hæredes, vel successores. p. 451.

Verba: Ao parente mais chegado que seja do meu parentesco. p. 450. 451. 452.

Verba: E não tendo herdeiros forçados, fi- cará à Misericordia. p. 455.

Verba: Parentes mais chegados, circa repræ- sentationem. p. 457.

Verba: Deixo a terça a minhas quatro filhas, & por morte de hũas às outras, com vin- culo de morgado. p. 465.

Verba: Poderá o ultimo possuidor nomear por successor o parente que lhe parecer, ainda que esteja em lugar mais remoto. p. 487. n. 91. & seqq. †

Verba: succedão baroens, & não femeas. p. 495. & seqq.

Ver-

Verba: Não possa no meu morgado succeder nenhũa mulher, ou femea. pag. 573. & seqq.

Verba: Que succeda seu filho, & não tendo filhos machos, succeda a filha de seu filho barão a quem torne a successão, explicantur p. 574. n. 80.

Verba: Que não possa succeder femea neste morgado. p. 579. n. 91.

Verba: Em tal caso. pag. 617.

Verba: Legitimo. pag. 66.

Verba: Se for Clerigo de Ordens sacras, não succederá. p. 617.

Verba: Que não possaõ casar, nem ter filhos. pag. 619 622.

Verba: Filhos legitimos, & naturaes. p. 626. n. 21. & p. 617. pag. 628

Verba: Sua descendencia. p. 632. 633.

Verba: O que Deos não permita. p. 633.

Verba: Não hajão herdeiros. p. 633.

Verba legitimationis chartæ referuntur, & explicantur pag. 636 & seqq. & melius p. 678. & seqq.

Verba: Por linha direita sem bastardia. pag. 669. 675. sunt exclusiva naturalium. pag. 677.

Verba: Faço saber aos que esta carta de legitimação virem, quomodo explicentur, & quid important. p. 678. n. 260. p. 686.

Verba legitimationis: O mais firmemente que eu posso fazer, & elle pôde, & deve ser. p. 680. n. 268. & seqq. pag. 681. n. 273.

Verba: Porque não tinha herdeiro forçado, que sua fazenda ouvesse de herdar. pag. 680. n. 272.

Verba legitimationis: De moto proprio, poder real absoluto. p. 682.

Verba legitimationis: E possa haver, & herdar, &c. p. 682. n. 279. 280.

Verba in legitimatione posita: Para que possa succeder em morgados. pag. 687. & seqq. & p. 695. n. 344.

Verba: Vinculamos como Capella, & morgado. pag. 696.

Verba: Todos seus descendentes. pag. 721. 723. 724. 725.

Verba: O amou muito. p. 655. n. 127.

Verba: Nomeará em outra qualquer pessoa que conveniente for, que seja da geração de minha irmã. pag. 648. 649.

Verba: Por infame daquellas que as Leys, & Direito declarão que o são. pag. 654. n. 125.

Verba: Sendo moço ouve de hũa mulher livre. pag. 654. n. 126.

Verba: Conste claramente. p. 654. n. 126.

Verba: Meus sobrinhos de tal parte. p. 653. 655.

Verba: Que possa succeder em morgados in legitimatione quid. p. 636. n. 58.

Verba legitimationis: Mas não he minha tenção por ella ser feito perjuizo. p. 636. n. 58. p. 659. n. 144. 661. 667. 668. & pag. 669. n. 193. pag. 672. n. 216. p. 673. 674. explicatur p. 683. n. 284. & seqq. pag. 684. 685.

Verba legitimationis: Do meu poder absoluto dispenso, & esta dispensação lhe faço. p. 636. n. 59. p. 673. col. 2. 685. 686.

Verba legitimationis: Como se de legitimo matrimonio fora. p. 664. n. 160. p. 688.

Verba: Certa sciencia in legitimatione, & poder absoluto. pag. 665. n. 164. pag. 674. n. 234. pag. 681.

Verba legitimationis: Que possa succeder a seu pay abintestado. p. 668. n. 183. p. 673. Vita.

In vita successoris non potest agi de successione maioratus, sed post ejus mortem agendum erit. pag. 7. n. 1.

Vitiosus.

A maioratus successione quando excludatur vitiosus, impurus, illegitimus, exclusa etiam manet adultera, meretrix, & inhonesta. pag. 204. col. 2.

Vltimus.

Vide verb. Possessor.

Vocatus, Vocatio, Vocare.

Vocatus dicitur inclusus in maioratu, & in institutione admittitur. pag. n. 3.

In vocatione, aut exheredatione pura, & conditionali inclusio, aut exclusio posita an admittatur; nam successoris habilitas determinatur, quando conditio existit, & antecedens tempus nullum habet ad inclusionem, aut exclusionem effectum. pag. 2 n. 7.

Vocatio unius est alterius exclusio ad successionem maioratus. p. 2. n. 8. & 9. explicatur p. 3. num. 17.

Vocatio, & inclusio unius lineæ, est exclusio aliarum linearum a successione maioratus. p. 2. n. 10.

Ex vocatione, aut inclusione simplici, atque absoluta masculorum ad maioratus successionem, sequitur exclusio faminarum; & quare. p. 2. n. 11.

Vocatio, seu inclusio agnatorum ad maioratus successionem an contineat exclusionem cognatorum, seu masculorum ex feminis. pag. 3. n. 12. & 13.

Vocatio, seu inclusio secundogeniti, omisso primogenito in successione maioratus, est primogeniti exclusio. p. 3. n. 13.

Vocatio, & inclusio secularis, est exclusio Clericorum, & remotio Monachi; & vocatio Clericorum est secularium exclusio. p. 3. n. 14.

- Vocatus, & inclusus cum certa qualitate necessario, & requisita ab institutore maioratus ad eius successionem, est exclusio alterius, qui non habet talem qualitatem. p. 3. num. 15.*
- Vocatio, & inclusio filiorum legitimorum, natorum ex legitimo matrimonio, an ad maioratus successionem sit exclusio filiorum legitimorum per subsequens. p. 3. n. 15. & 16.*
- Inclusa quando non invenitur aliqua persona familia, sed potius videtur exclusa à successionem maioratus, dicitur maioratus irregularis, & in hac vocatione ita est, & non regularis. p. 4. n. 19.*
- Excludere aliquem ad hoc ut vocatio, aut inclusio alterius habeat locum ad maioratus successionem, est pœna, & exhereditatio, & non habet locum nisi in casu expresso, & cessat non existente persona cuius favore sit exclusio, & tantum durat durante causa illius. p. 4. n. 22. & seqq.*
- Per vocationem generalem non admittitur exclusus à maioratus successionem, & quare. p. 5. n. 35.*
- Ad hoc ut quis dicatur inclusus in maioratus successionem, exclusio facta in aliqua clausula de per se, an referatur ad omnes gradus, & vocationes, sive apponatur in principio, sive in medio, sive in fine, & an censeatur sublata ex generali vocatione pag. 5. num. 36. & 37.*
- Vocationibus quibuscunque potest facere maioratum institutor maioratus, dummodo non essent à iure improbatæ. p. 38. n. 107.*
- Ex vocatione, & voluntate institutoris regulatur successio maioratus. p. 40. n. 113.*
- Maioratus possessor, aut vocatus, si avulsit folium vocationis, & illud mutavit, committit falsitatem, & licet sit consanguineus excluditur, & quis succedat. pag. 43. n. 126. & p. 44. 45. & 46.*
- Ad maioratum masculus qui existit tempore mortis, quando vocatus censeatur, ita ut succedat, & ex postea nato non possit privari à successionem, & quando in hac vocatione detur conditio, & purificetur pag. 72. & seqq. p. 90. & seqq. p. 104. in sententia.*
- Quando censeatur vocata femina proximior, vel non ad successionem maioratus, & filia ultimi possessoris ad exclusionem filiorum, aut masculorum, & maioratus dicatur masculinitatis, ut succedere possint, vel non, vel sit agnationis p. 75. & seqq. pag. 92. & seqq. p. 104. in sententia.*
- In maioratus successionem quando quis dicatur vocatus, & quomodo. pag. 83. num. 278. & seqq. pag. 93.*
- Vocatus habet primum successionis locum, licet alij sint in meliori linea, gradu, sexu, & ætate. pag. 87. num. 290. p. 93. pag. 138. n. 437 p. 139. n. 440.*
- In maioratus successionem proximitas gradus non computatur, aut numeratur respectu successionem, & dicitur proximior, qui est vocatus, aut inclusus expresse, aut tacite per coniecturas, & tunc remotior proximior in sanguine, ut proximior vocatus, aut inclusus in successionem, quia datur duplex proximitas, una respectu sanguinis, altera respectu successionem, & ista præferentiam habet. p. 139. n. 438.*
- Prout etiam in maioratu dicitur proximior consanguineus, & non remotus, qui est in linea posteriori, licet sit in sanguine proximior ultimi possessoris. p. 139. n. 439.*
- In maioratus successionem deficiente vocatione, & linea, intrant gradus, qui, cum agitur de matrimonio, computantur secundum juris Canonici dispositionem, & cum agitur de successionem bonorum, aut aliarum rerum, computantur juxta juris Civilis dispositionem. p. 139. n. 441.*
- Et quomodo dicti gradus computentur, & considerentur ad maioratus successionem, & matrimonium. p. 139. n. 442. 443. & 444.*
- Ad maioratum vocatio Misericordiæ in descendenti defectum, an, & quando habeat locum. p. 206. 207. 208. 209. & 210.*
- In maioratus successionem, qui admitti curaverint, tria probare tenentur, scilicet vocatum fuisse, habere qualitatem sub qua vocati fuerunt, & casum substitutionis evenisse. p. 224.*
- Ad vocationem introducendam in maioratum omnes institutionis clausulæ sunt attendendæ. p. 225. n. 2.*
- Ad successionem maioratus tripliciter dicitur quis vocatus, & quomodo, & quando. pag. 225. n. 3.*
- Ad maioratum quando quis dicatur tacite, aut expresse vocatus, & tacitum quando possit vincere expressum, & è contra. pag. 225. n. 3.*
- In maioratu vocati habent primum locum successionem, & quare. pag. 225. n. 4. 5. & 6. p. 246. 248. 250. & quare. p. 257.*
- In maioratu eo ipso quod quis vocatus est, inducitur ceterorum exclusio. p. 225. n. 5.*
- In maioratus successionem dum habemus aliquem de vocatis, non pervenimus ad alios de familia, nisi in vocatorum defectum. p. 225. n. 7.*
- Idem quando vocatio facta fuerit cum qualitate nominis, & si facta fuerint plures vocationes in diversis personis, finita linea primi vocati, sequitur linea secundi, & ea*

- extincta, cetera lineæ admittuntur ordine
 successivo. pag. 225. col. 2. ad fin. p. 232. pag.
 245. & seqq.
- Ad maioratus successionem quando fit vocatio
 de certo gradu, non sufficit probare consan-
 guinitatem in genere, sed requiritur proba-
 tio gradus specifica. p. 228. 229. 230. 232.
- In maioratus successionem representatio in li-
 nea vocatorum semper admittitur, & nisi
 sit extincta, non traxit ad aliam. p. 241. n.
 66. pag. 245. & seqq. pag. 247. 248. 250.
 251. 252. pag. 254. 256. ad fin. 258. p. 262.
 263. 264. 287. & seqq.
- Si vocatus est masculus, ejusque descendentes
 ad successionem maioratus cum pralatione
 ad feminas, validiorem, & præstantiorem
 lineam constituit, & quis succedat tunc. p.
 246. n. 84. vers. Suppono, & pag. 247. 254.
 267. 268. 291. & seqq.
- In maioratu nominationis in quo vocatur li-
 nea, & alicujus masculina, & postea femi-
 nina, an, & quando habeat locum represen-
 tatio. pag. 251. 252. 253. 254. 268. 272.
 273. 293. & seqq.
- Quando ad maioratum vocatur linea, habet
 locum representatio, vide supra, & p. 251.
 ad fin. n. 100. & p. 254. col. 1. & 2. n. 104.
 255. n. 108. pag. 263. 264. 287. & seqq.
- In descendentes vocatorum ad maioratus
 successionem datur linea, & representatio
 in infinitum respectu aliorum consanguineo-
 rum. p. 256. col. 2. ad fin. 268. pag. 273. &
 seqq. & pag. 287. & seqq.
- In maioratus successionem quando dantur plu-
 res vocati, & substituti, quamvis non voce-
 tur linea primi vocati, intelligitur vocata.
 p. 261. col. 2. ad fin. & pag. 263. si fuerint
 vocata *Mortales*.
- In maioratus successionem ordo datus in primis
 vocationibus in omnibus sequentibus cense-
 tur repetitus. p. 306.
- Ad maioratus successionem quando quis cen-
 seatur vocatus specialiter, vel generaliter,
 & ut talis succedat. p. 361. & 364.
- In maioratu quando censeatur vocatus qui
 fuerit in tali gradu, ad hoc ut præcedat. p.
 364. 365. 366. 367.
- Ad maioratus successionem quando censeatur
 vocata linea cum certa qualitate, & an
 tunc si deficiat, quis succedat. pag. 380. &
 381.
- Representatio aut linea in successionem maio-
 ratus an censeatur exclusa, quando voca-
 tur filius primogenitus, aut maior. p. 433.
 disputatur.
- Representatio aut linea in maioratus succes-
 sione an habeat locum, quando vocatur fi-
 lius maior superstes tempore mortis posses-
 foris. pag. 433.
- Quid si concurrant duo nepotes, filius maioris
 minor, filius junioris maior, an habeat lo-
 cum linea, & representatio. p. 434.
- In maioratus successionem quando testator dis-
 posuerat, si interrogatus fuisset, ita ad voca-
 tionem inducendam intelligendum est. pag.
 442. col. 2.
- In maioratus successionem extincta prima linea
 vocata succedit descendens ex secunda in-
 clusa per vocationem alicujus, licet vocatus
 sit sub conditione, si primus sine filiis de-
 cesserit, & ille filios habeat, quia sufficit,
 ut quocumque tempore deficiant, ut maio-
 ratus sustineatur, & transeat successio ad des-
 cendentes vocati in casu deficientiæ etiam
 per representationem. p. 449. & 450. &
 451. optime p. 460. 461. & 462.
- In successionem maioratus quando appellatione
 filiorum veniant nepotes. Ib. ubi etiã quãdo
 censeatur vocatus ex filiorum vocatione, &
 habeat præferentiam, & excludat patruũ.
- Maioratus quando censeatur institutus tem-
 poraliter, vel perpetuo, ita ut extinguatur,
 & in ultimo bona maneat libera in ulti-
 mo vocato, & succedere possit hæres abinte-
 stato, & filij positi in conditione censeantur
 vocati, & positi in dispositione, & onus
 missarum inducat maioratum. pag. 454.
 & 455.
- In maioratus successionem an pater, & mater
 comprehendantur in vocatione hæredum
 abintestato. p. 445.
- In maioratus successionem quando positi in con-
 ditione, censeantur vocati per testatorem,
 seu institutorem, & prohibitio alienandi in-
 ducat fideicommissum. p. 456.
- In maioratus successionem quando detur repræ-
 sentatio inter descendentes, & habeat lo-
 cum representatio ex vocatione proximio-
 rum. p. 457. 458. & 459.
- In maioratus successionem non habet locum con-
 ditio, si sine filiis decesserit, aut filios non
 habuerit, ut maioratus erectio cadat, si
 filij existant, quia conservatur ratio per-
 petuitatis, & quocumque tempore deficiant
 habet locum substitutio, & vocatio, quia ta-
 lis conditio, si sine filiis, in maioratibus non
 dicitur resolutiva vocationis, aut substitua-
 tionis sequentis, sed tantum suspensiva li-
 neæ vocatæ, dum filij vocati existant. p.
 463. n. 853. 854. 855. & quare.
- In maioratus successionem quando concurrunt
 duo nepotes, & vocatur senior, & unus ex
 primogenito est junior, alter ex secundoge-
 nito senior, quis succedat, & an habeat lo-
 cum linea, vel representatio. p. 463. n. 856.
- Maioratus est individuus, & unus tantum de-
 feren-

- ferendus, licet plures sint vocati. pag. 465. num. 6.
- Maioratus successio** pertinet ad unum, nisi colligatur testatorem voluisse dividere bona in duos vocatos, quia tunc non succedit unus, sed fit divisio, & dicuntur duo maioratus, in quibus succedit consanguineus, & descendens vocati, licet omnia bona indivisa possiderentur ab uno, p. 465. n. 9. & 10. & p. 466. 467. & 468.
- Quando ad maioratum** sunt duo, aut plures vocati, an succedant omnes equaliter, vel ordine successivo. p. 468. n. 18. & 19.
- Ad maioratus successionem** quando concurrunt masculi ex femina proximiores ultimo possessori, & melioris lineæ, & masculi ex masculis remotioris lineæ, qui succedat, & vocatio masculorum an comprehendat, tam masculos ex masculis, quam masculos ex feminis, & quando femina succedere possint, vel non in dicto maioratu, latissime resolvitur pag. 469 n. 5. & seqq. usque ad p. 492. n. 13. ubi etiam quid, data facultate nominandi, ubi de agnatione agitur. pag. 487. 488. & 489. & quando appellatione masculorum veniant masculi ex femina, & descendunt ex duobus, vel una femina. pag. 492.
- In maioratu qualificata masculinitatis** non possunt succedere femina, nec ejus descendentes, licet propinquiores, sed devolvitur successio ad masculos de linea masculina, licet remotiores, & quomodo intelligatur vocatio lineæ masculinæ. pag. 493. n. 4. & seqq.
- Ad maioratus successionem** quando requiruntur multæ qualitates in dispositione, ad hoc ut habeat locum successio etiam in qualitatibus masculinitatis, omnes debent concurrere copulative, aliter vitatur, & nullius est momenti dispositio, & vocatio p. 494. n. 9.
- In maioratu erecto** quando institutor fecit vocationem masculorum multoties reiteratam, & multiplicatam, inducitur præsumptio agnationis, vel quando vocavit masculos ex masculis descendentes per lineam masculinam. p. 548. n. 65. & 66. & quare.
- Ad maioratus successionem** primo loco admittuntur vocati, non obstantibus prærogativis lineæ proximitatis, & alijs, & quis tunc dicatur proximior ultimi possessoris, tam respectu sanguinis, quam lineæ. p. 562. & seqq. & 567. 569.
- In successione maioratus** in vocatione, aut appellatione fratris, an veniant soror, & ejus filij. pag. 563.
- Ad maioratus successionem** quando vocatur cippus, aut truncus, an feminae censeantur exclusæ. pag. 571. n. 65. & pag. 572.
- Ad maioratus successionem** quando feminae vocantur post masculos, an illis existentibus etiam remotioribus succedere possint, vel non, & maioratus dicatur agnationis intra dictos gradus, & an qualitas masculinitatis posita in prima vocatione censeatur repetita in alijs, & feminae excludantur, vel non in gradibus sequentibus, licet proximiores sint, & an qualitas masculinitatis extendatur ad alteros gradus ultra expressos. p. 572. n. 67. & seqq. & p. 573.
- In maioratu** quid importent verba: Que nam polsa succeder femina neste morgado; an ex illis oriatur perpetua exclusio feminarum, & quid quando posita sunt pro regula, & est masculus ex femina vocatus. pag. 579 n. 91.
- Maioratus** quando est agnationis rigorose deficientibus masculis, si vocati sunt masculi ex filia aut femina, & ceteræ exclusæ per masculos ex femina vocatos conservatur agnatio artificiosa, & post primum succedunt masculi illius descendentes, sicuti succedere debent masculi ex masculis, & tunc cognati transformantur in agnatos veros p. 580. n. 94.
- Et an in hoc maioratu** succedat femina, vel excludenda veniat, & an per illam conservetur agnatio. Ibid. n. 95.
- In maioratu facta vocatione** de masculis ad agnationem artificiosam introducendam non comprehenduntur feminae, cum inveniantur exclusæ, & non possint habere agnatos, sicuti fictione testatoris potest habere masculus, & illis deficientibus, ne maioratus extinguatur, potest succedere femina. p. 580. n. 96. & 97. & p. 581.
- In maioratus successionem** quando exclusus ex uno capite possit succedere ex alio, & quando femina exclusa specialiter possit succedere ex generali vocatione, & quando filius ex capite, Vnde liberi, exclusus, admittatur ex alio capite, Vnde agnati, vel cognati, & exclusus possit venire ad successionem, & recuperare, aut reintegrare ex vocatione generali successionem amissam ex capite speciali exclusionis. p. 581. per tot. & p. 582.
- In successione maioratus** quando in generali vocatione institutoris comprehendantur hi, quos specialiter exclusit institutor. p. 582. n. 101. 102. & 103.
- In maioratu exclusio feminarum** facta in aliqua clausula de per se absolute posita, refertur ad omnes gradus, & ad omnes vocationes, sive talis clausula apponatur in medio, sive in fine p. 582. n. 103.
- Maioratus** præsumitur regularis, & non irregularis

- gularis, seu agnationis, licet vocentur masculini multoties, & aliquando femina. pag. 585. & 586.
- In maioratu quando possint succedere Monasteria, Montiales, & Monachi, vel non, & ex quibus clausulis censeantur inclusi, vocati, vel exclusi. p. 587. n. 1. & seqq. ubi ad varios casus exemplificatur, distinguitur, & resolvitur, & p. 588. 589. 590. usque ad pag. 606. ubi etiam adducuntur conjecturae ex quibus probatur exclusio Monachorum; ubi etiam de Religiosis Societatis Iesu, & de eorum professione, & successione.
- Clerici possunt vocari ab institutore maioratus ad ejus successionem, & ex hac vocatione censeantur laici exclusi, & talis Clericorum exclusio observanda est, dummodo de illa appareat. pag. 606. n. 1. 2. & 3. & pag. 617.
- Quando institutor maioratus requirit Clericatum in vocato tempore successionis, non sufficit, quod superveniat, & quando secus. Ibid. & pag. 607. & pag. 608. n. 12. & p. 611. n. 28. & 29.
- In maioratu an succedat filius naturalis etiam legitimatus, & maxime quando fuerit vocati legitimi. pag. 616. n. 55. & 56. & pag. 617. & 618. n. 70. & p. 619. & 621.
- In maioratus successione ille, qui alias ex dispositione juris ad successionem maioratus non erat admittendus, sed excludendus, si in aliquo casu ex dispositione institutoris vocatur, extra suum casum admitti non potest. p. 616 n. 57.
- In maioratu attenditur vocatio, & quando extendatur ad similes casus. p. 619, 620. per tot. & 621. 622. 623. n. 3.
- Filii naturales, si excluduntur tacite, aut expresse, non succedunt in maioratu; at vero si non excluduntur, neque vocantur, controversum est an succedant. pag. 623. n. 1. & seqq. ubi pro utraque parte multa referuntur. p. 625. n. 13. & seqq. pag. 630. 633. n. 50. 662. & seqq. 676. & seqq. late p. 678. & seqq. ex clausulis legitimisationis.
- Filii naturales excluduntur quando vocantur legitimi. p. 623. n. 1. & 2. & p. 624. n. 6. p. 625. n. 16. p. 626. n. 19. pag. 628. col. 2. pag. 643. 644. 654.
- Et legitimi filii ex naturalibus etiam excluduntur. p. 640. n. 79.
- Ex quibus conjecturis filii naturales admittantur ad maioratum. pag. 624. n. 7. ex mentione pag. 628. col. 1. ubi etiam quando vocatur linea. p. 653. quando erat illegitimus institutor. p. 676. n. 250.
- Quibus conjecturis naturales excludantur à maioratu. pag. 623. n. 5. pag. 624. ubi de vocatione filii feminae, & pag. 629. col. 2. quando vocatur nepos, aut haeres, & p. 635. 653. p. 667. n. 175. & seqq. 670. per vocationem rectae, & exclusionem Clericorum. pag. 677.
- Ad maioratum vocatio generalis in commodum familiae non comprehendit odiosum institutori, aut exclusum. p. 653. n. 118. p. 657.
- Ad maioratus successionem si aliquis vocatur, intelliguntur vocati descendentes. pag. 661. n. 148.
- Maioratus an censeatur institutus ex vocatione consanguinei proximioris. p. 697. 698. n. 363.
- In maioratus successione, quando admittatur exceptio: De te non loquitur institutio, aut vocatio. p. 706. n. 400.
- Ad maioratus successionem quando vocatur legitimus, & in eius defectum naturalis filius ex soluta, & legitimatus, quis succedat. p. 709. & seqq.
- In maioratus successione vocatus censeatur magis dilectus, & habet primum locum in successione. p. 721. n. 458. p. 722. n. 461.
- In maioratus successione ordo datus primo vocato ad successionem, servandus est in ceteris successionis casibus. p. 731. 732.
- Voluntas.
- Voluntas institutoris requiritur expressa, aut conjecturata, ad hoc ut aliquis censeatur vocatus, aut exclusus. p. 4. n. 19.
- Voluntas manifesta dicitur inclusio, aut exclusio per conjecturas, & ex tacita voluntate per illas probata suppleatur illa, quae omisit, & non declaravit. p. 4. n. 26. & 27.
- Et tunc casus omissus in dispositione maioratus non habetur pro omissis, sed pro tacite disposito ex voluntate. p. 4. n. 27. ad fin.
- Voluntas servanda est in maioratu conditionali. p. 24. n. 48.
- Voluntas, & mens testatoris in maioratu instituto in testamento magis attenditur, quam verba. p. 29. n. 66.
- In maioratus successione quando consanguinei sunt in equali gradu, linea, sexu, & aetate, & nullus secundum juris dispositionem succedere potest, quia maioratus est individuus, per iudicium sortis decidenda est quaestio, & successio secundum sortem ablatam iudicanda est secundum jus, & institutoris voluntatem. p. 126. n. 434. & 435. & pag. 128. n. 436. & p. 129. 130. 131. 132. 133. 135. 136. & 137.
- Non obstante Rei privilegio possessionis. p. 128. n. 436. vers. Defectu.
- In maioratus successione servanda est institutoris voluntas. p. 225. n. 6.
- Si de voluntate testatoris constat, datur representatio

sentatio in successione maioratus ultra fratres, fratrumque filios, vide supra, & pag. 256. col. 2. pag. 258. 265. & vide supra, & infra, pag. 287. & seqq. 340. 394. & seqq. 410. & seqq. 429. 430.

In maioratu ordo succedendi provenit ex testatoris voluntate, & de ejus speciebus. pag. 464. n. 1.

In maioratibus ex voluntate testatoris masculus etiam ex femina remotioris lineae praefertur feminae propinquiori. p. 579. n. 91.

Quando in maioratu succedit masculus ex voluntate testatoris, non habet locum regula, nec linea, nec proximitas, nec linea naturalis, sed qualitatis masculi, quam fundator exoptavit, & tunc attenditur proximitas respectu successionis, & non sanguinis, & tunc masculus remotior dicitur propinquior, & femina proximior, remotior. p. 579. n. 92. & 93. & p. 580.

Vsfructuarius.

Maioratus successio per mortem absentis, & cedentis, & usufructuarij, ad quem devolvatur per lineam, & representationem, aut sine illa. pag. 320. 321. 322. 323. 324. p. g. 326.

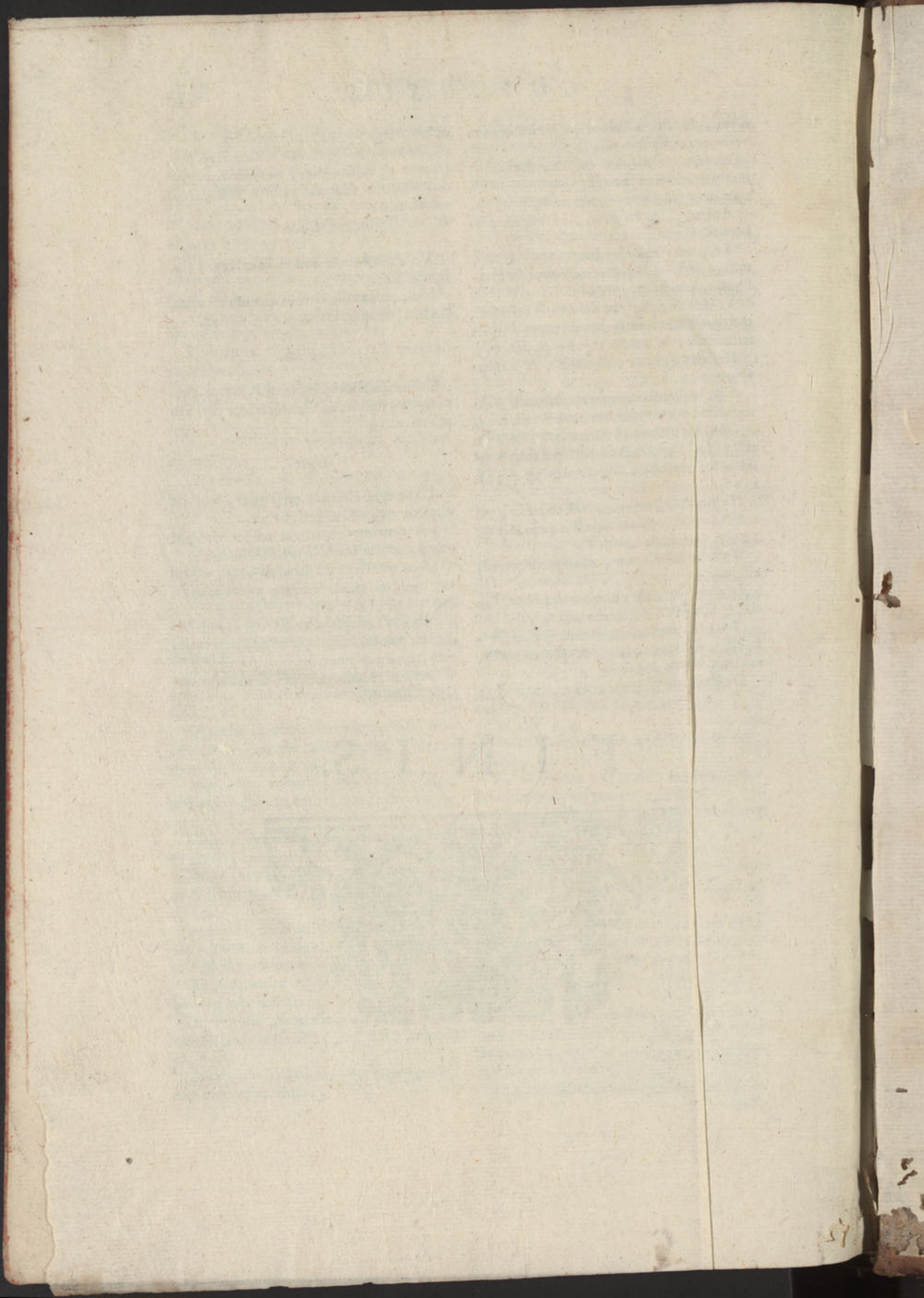
Vsfructus, an, & quando morte finiat, & cedi possit, vel non. p. 137.

Vxor.

Maioratus quando fuerit institutus à duobus in eadem charta, & à marito, & uxore, aut per dotis viam, an sint duo maioratus, vel tantum unus, & succedere debeant consanguinei mariti, aut uxoris, & quando, & quomodo. p. 285. & seqq. 289. 290.

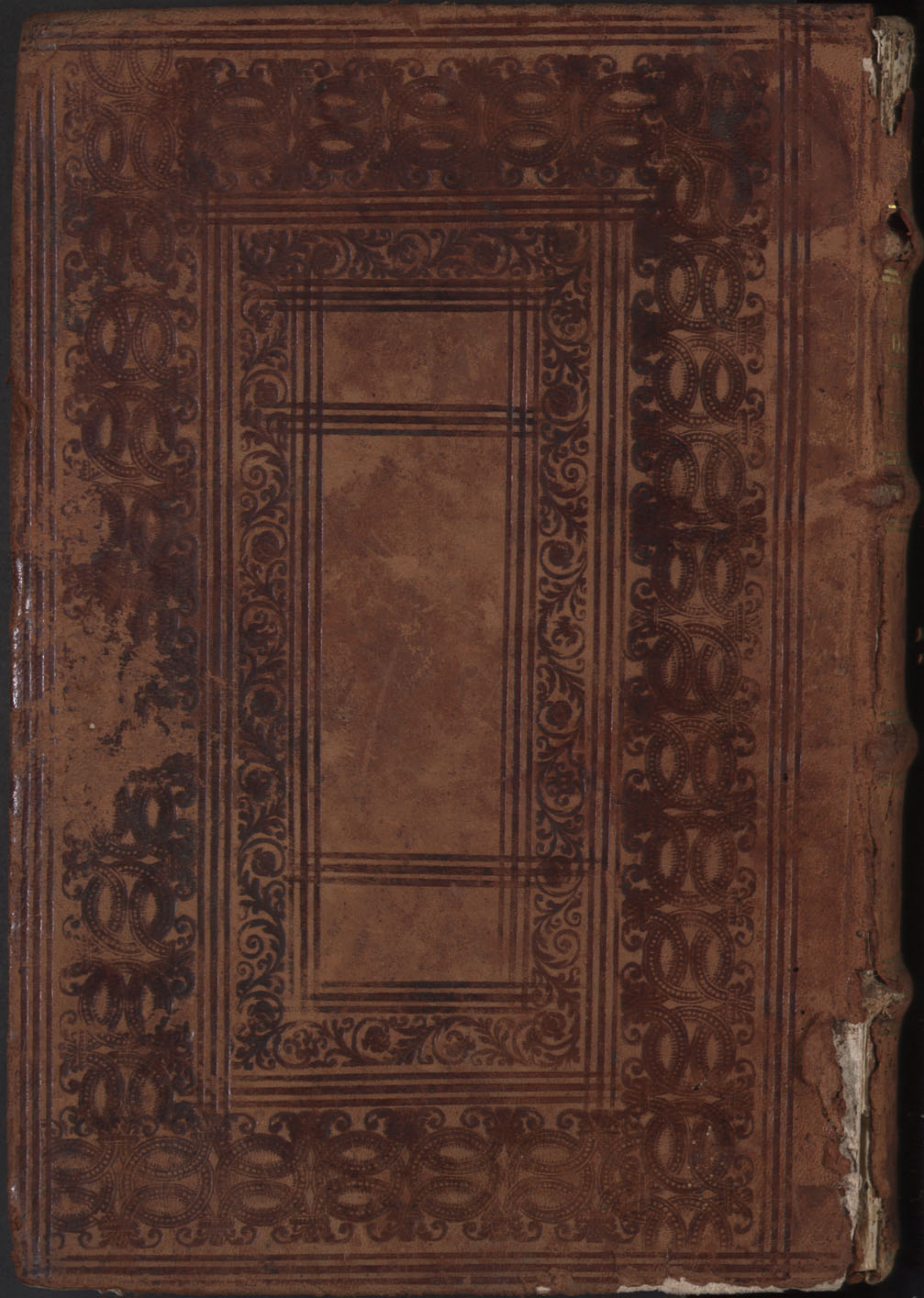
Maioratus institutus à marito, & uxore, an sit duplex, vel unicus, & quis succedat, & an dividatur. p. 695. pag. 698. & sup. 699.

AM
CO
11

PE GAS
DE MAIORAT.
T O M . 2 .

